

รั้วซีที่สิบแปด

ความหายน่ะ

จิ้งลู่พวงรั้วซีเดินออกมาจากป่า ก็พบว่าชื่อหมาซุนจื่อกับจิ้งเหยียน ยืนรออยู่ก่อนแล้ว สายลมด้านนอกป่าพัดบางเบาพาอากาศบริสุทธิ์สดชื่น ซึ่งทำให้รู้สึกผ่อนคลาย

“เป็นอย่างไรบ้างซีเออร์” ชื่อหมาซุนจื่อถาม ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย เต็มไปด้วยความกังวล ชายอารมณ์สี่ขาสะบัดปลิวเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาหยุดเดิน จิ้งเหยียนที่ยืนด้านข้างก็เป็นห่วงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน พวกเขาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนั้นทั้งหมด ทว่าไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย มันช่างขัดใจ ยิ่งนัก

“ไม่เป็นอะไรแล้ว” รั้วซีตอบ ก่อนจะตามด้วยรอยยิ้มกว้างไปจนถึงดวงตา เท่าที่ซาจนไม่รู้สึกลองเหยียบพื้น เมื่อเห็นว่าเท่าใช้การได้เป็นปกติ เธอเลยหันไปพยักหน้าให้จิ้งลู่ ชายหนุ่มจึงจำใจปล่อยมือที่พวงอีกฝ่ายอย่างอ้ออ้อย

ชื่อหมาซุนจื่อถอนหายใจอย่างโล่งอก ลูบบนเรือนผมสีน้ำตาลยาวสยาย เพราะสายรัดผ้าไหมของนางขาด ทั้งยังมีได้เตรียมมาเสียดด้วย มือหยาบกร้าน ยกขึ้นจะแก้ปมที่ผูกอยู่บนศีรษะตน

“พี่ใหญ่ไม่ต้องห่วง นุรุซบปล่อยผมต่อหน้าผู้คนมากมายจะดูไม่ดี” รั้วซีเอ่ยปราบไว้ก่อน ครั้นเห็นพี่ชายลดมือลงจึงขมวดผมเป็นเกลียวแล้วม้วนขึ้นด้านบน จากนั้นก็เอาปิ่นปักผมรูปร่างเหมือนตะเกียบออกมาเสียบ แท้จริง

แล้วนั่นคือดาบตัดอักษะซึ่งเป็นศาสตราวุธอันล้ำค่า

“เจ้ากับน้องเล็กมีเรื่องบาดหมางอันใดกัน” ชื่อหมาขุนจื่อถามเพราะไม่เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในป่านั้น

เพราะคำถามนั้น รั่วซี้จึงรู้ว่าทุกคนที่อยู่ภายนอกไม่ได้ยินเสียงจากภาพนิมิต อาจเป็นเพราะมีมโนภาพให้ชมหลายคู่ ถ้ายังมีเสียงอีกเกรงว่าจะสร้างความวุ่นวายและความสับสนไม่น้อย ผู้สร้างภาพนิมิตจึงไม่ได้ยินเสียงตามสถานการณ์ที่เหมาะสม

“ไม่มีอะไรหรอกพี่ใหญ่ ข้ากับนางก็หยอกล้อกันเช่นนี้เป็นประจำ เพียงแต่ไม่มีใครรู้จักเท่านั้นเอง”

ชื่อหมาขุนจื่อมีสีหน้าไม่เชื่อ แต่ด้วยอุปนิสัยที่มีใจคนชอบเข้าซี้ เขาจึงได้ยุติความสงสัยเอาไว้ ชื่อเออร์มีหลายอย่างที่ปิดบังอยู่ตลอดเวลา บางทีเขาก็นึกน้อยใจและห่างเหินกับนาง ทว่าแต่ก่อนนั้นยังห่างเหินกว่านี้ ที่เป็นอย่างทุกวันนี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว เขาควรจะรู้จักพอ...

ทุกคนพากันเดินกลับไปยังลานฝึกยุทธ์

รั่วซี้กระซิบกับจิงลู “ศิษย์พี่ ขอโทษด้วย ข้าไม่น่าตั้งท่านเอาไว้” เธอรู้สึกผิดอย่างแท้จริง จิงลูไร้ซึ่งพลังยุทธ์ มิอาจป้องกันตัวเองได้ แม้เขาจะมีลูกแก้วอยู่ในมือ ทว่าชีวิตของเขาคือความรับผิดชอบของเธอ

“ไม่เป็นไร เจ้าให้อสรพิษตัวนั้นมาดูแลข้าแทนแล้วมิใช่หรือ” ตอนแรกจิงลูยังหวาดกลัว แต่ถ้าคิดให้ดีแล้ว อสรพิษเพียงเลื้อยวนรอบๆ ใต้ต้นไม้ได้เลื้อยขึ้นมาทำร้ายเขา เมื่อมีสัตว์อสูรตัวอื่นผ่านมาก็เพียงมองผ่านไป จะให้เขาคิดอย่างไรได้ ถ้ามิใช่เพราะอสรพิษตัวนั้นเชื่อฟังคำสั่งของนาง

ในลานฝึกยุทธ์มีเพียงสองคู่ ส่วนคนอื่นๆ ยังไม่กลับมา ชื่อหมาซู่ยหลังที่กลับมาก่อนหน้านั้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้ว รั่วซี้จึงรีบเตรียมการให้เรียบร้อย โดยใช้ผ้าสีที่บสสร้างเป็นกระโจมคลุมหม้อหลอมไอศถ เพราะสมุนไพรมางชนิดที่หลอมไอศถอู้จู้มีอาจโดนแสงได้

รั่วซี้ยังไม่ทันได้ลงมือทำอะไรมากกว่านี้ รองเจ้าสำนักกงซุนหยุกก็

ประกาศเสียงดัง

“ทุกคนโปรดรอก่อน ด้วยปีนี้ต่างจากปีก่อน ข้าจะให้ทุกคนสวมจับรายชื่อโสตใหม่ โดยสลับการหลอมกับของผู้อื่น ทั้งนี้เพื่อทดสอบไหวพริบและสติปัญญา พวกเจ้าจะแก้ปัญหาลเฉพาะหน้าอย่างไรกับโสตที่มีได้ศึกษามาอย่างละเอียดถี่ถ้วน และจะทำได้ดีแค่ไหน ของรางวัลในปีนี้สูงค่ายิ่งนัก ถือเป็นเกียรติหากการทดสอบจะยากตามไปด้วย”

เมื่อรองเจ้าสำนักกล่าวจบ ใบหน้าที่ครึ่งหนึ่งอัปลักษณ์อีกครึ่งตรงตามก็กระตุกด้วยความโกรธ สวมจับรายชื่อโสตใหม่ออย่างนั้นหรือ สมุนไพร่หายากอย่างดีที่เธอใช้ชื่อตัวจึงจะต้องตกไปเป็นของผู้อื่น กระโจมที่เพิ่งสร้างเสร็จเมื่อสักครู่จะมีผู้อื่นมาใช้ และหากเดาผิด คนที่จะได้รายชื่อโสตอีกก็คงมีพันชื่อหมาฮ่วยหลังเป็นแน่

ราวสี่ลงมือพักกระโจมทั้งทันที ขณะที่จิ้งลู่ยื่นมองพร้อมกับบอมยิ้มอยู่ด้านข้าง ก่อนจะเอ่ยเบาๆ “ใจเย็นๆ คิษย์น้อง อากาศไม่ร้อนหนัก ทว่าเจ้ากำลังจะทำให้ที่นั่นลุกเป็นไฟแล้ว”

“กลั่นแกล้งกันซัดๆ ข้าเองก็มีมนุษย์คนหนึ่ง สมควรนั่งเฉยเย็นชาเป็นรูปปั้นให้ผู้อื่นรังเกาหรือ ของที่ข้าสร้าง ข้ายอมมีสิทธิ์ทำลาย” ราวสี่กลายเป็นเด็กน้อยซีมิโใในหลับฝัน เธอถูกชื่อหมาฮ่วยหลังกระทำมาหลายครั้ง แม้จะเป็นเพียงการกระทำเล็กน้อยในแต่ละครั้ง แต่สั่งสมนานวันเข้าก็สร้างควมรำคาญจนเธอรู้สึกเมื่อหน่าย ราวกับสุนัขที่กัดไม่ยอมปล่อย คราวนี้ยิ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการสมรู้ร่วมคิดกันกับรองเจ้าสำนัก

จากที่ราวสี่คาดการณ์เอาไว้ ชื่อหมาฮ่วยหลังหมายจะใช้การหลอมโสตในวันนี้ก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางต่อหน้าผู้คน นางจะเป็นที่จดจำและมีชื่อเสียงขจรขจาย ผู้อื่นจะพากันยกย่องเลื่อมใส โสตอีกจึงเป็นโสตที่มีส่วนผสมของสมุนไพร่หายาก ระหว่างหลอมจึงเพิ่มพูนพลังฝึกฝนได้เป็นอย่างดี หากนางทำทุกอย่างออกมาได้ดีและเร็วที่ตี ความฝันที่จะก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางก็อยู่แค่เอื้อม

“ข้าไม่แพ้นางหรือก เจ้าอย่าได้โมโหไปเลย” จิงลูยังพยายามจะลดระดับโทสะของรวิร์สิง จากเหตุการณ์นี้ทำให้เขาพอจะรู้ว่าชื่อหมาฮุ่ยหลังคือต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด

“ข้ามิได้หวังว่าจะแพ้หรือไม่แพ้ แต่ข้าหงุดหงิดท่านอย่างยิ่ง คิดถูกแล้วหรือที่มาเป็นผู้ปรุงไอศถ น่าจะไปถือศีลแล้วออกบวช ละทิ้งทางโลกมุ่งสู่ทางธรรมไปเสียเลย” รวิร์สิงใช้เสียงเล็กเสียงน้อยกระแนะกระแหนเขา สงสัยว่าจิงลูเคยคิดแค้นใครบ้างหรือไม่ มีมือที่ใช้หลอมไอศถคุณี่เคยเบือนเลือดเพราะสังหารผู้ใดบ้างหรือเปล่า

จิงลูเพียงยิ้มรับ ทากร้อนนาก็แค่เย็นตอบ เท่านั้นนางก็สงบลงได้โดยง่ายสำหรับเขา อุปนิสัยของคุณหนูสี่ผู้นี้รับมือได้ไม่ยาก

ตอนอยู่ในป่าเมื่อครู่ รวิร์สิงเล่นตามกฎกติกา ไม่บีบให้ชื่อหมาฮุ่ยหลังจนตรอกจนต้องใช้ลูกแก้วยอมแพ้ ผลจากความใจดีนั้นทำให้อีกฝ่ายกลับมาตลบหลัง แต่อย่าคิดว่าไอศถอี่จิงลูจะหลอมได้ง่ายๆ การหลอมไม่เหมือนกับการทำยาลูกกลอนที่รวิร์สิงเคยทำ การหลอมจะใช้พลังของผู้มีพรสวรรค์ ดูซิว่าชื่อหมาฮุ่ยหลังมีความสามารถแค่ไหนกัน และยังมีอุบายบางอย่างที่เธอวางเอาไว้ในสมุนไพรรเพื่อทดสอบจิงลู มิรู้ว่าน้องสาวจะดูออกหรือไม่

หลังจากที่ทุกคนออกมาจากป่าจนครบและอยู่พร้อมหน้ากันแล้ว รองเจ้าสำนักกงซุนหยูจึงได้เรียกออกไปสุมจับรายชื่อไอศถใหม่ จิงลูได้ไอศถสลายพลังยุทธ์ซึ่งก็มีความยากไม่แพ้กัน ส่วนชื่อหมาฮุ่ยหลังนั้นไม่ผิดไปจากการคาดเดาเลยเพราะนางได้ไอศถอี่จิงลู

รองเจ้าสำนักกงซุนหยูส่งยิ้มอย่างอบอุ่นและใจดีให้ศิษย์รัก “ไม่เสียทีที่เป็นศิษย์ของข้า ไอศถอี่จิงลูจะทำให้เจ้าจรัสแสงได้อย่างแน่นอน”

“ชื่อผู้¹ โปรดวางใจ ศิษย์มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม” ชื่อหมาฮุ่ยหลังตอบกลับด้วยท่าที่ฮึกเหิม ใบหน้าสดใสน่ารักฉายไปด้วยความมุ่งมั่น

¹ ชื่อผู้ หมายถึง อาจารย์

รู้ว่าซีแค้นเสียงออกทางจมูก มิใช่ว่าเตรียมการกันมาแล้วหรือหรือ ที่ทำให้ชื่อหมาสู่ยหลังจับได้รายชื่อโฮสต์อี่จู้ หากเธอเต็มใจให้ของใครไปแล้ว หรือทำลายมันด้วยตัวเองก็ไม่คิดเสียดายแม้สักนิด ทว่าวันนั้นก็กลับรู้สึกเสียดาย ไช้เม่นบักซ์น้ำค้างแข็ง ผลอสรพิษจันทร์รา หรือแม้กระทั่งผลบ้วยเขียวกับ บ้วยแดง ในเมื่ออยากได้ของที่มีใช้ของตัวเองก็จงรับผลที่ตามมาถ้าความสามารถไม่ถึง

จึงลู่พาว่าซีไปยังจุดหลอมโฮสต์ ผู้ที่ได้รายชื่อโฮสต์สลายพลังยุทธ์ก่อนหน้านั้นก็อยู่ใกล้กับพื้นเดิมของจิ่งลู่ เมื่อย้ายที่แล้วสุดท้ายก็ยังได้หลอมโฮสต์ ใกล้กับชื่อหมาสู่ยหลังอยู่ดี

ดวงตาเป็นประกายลึกล้ำของเสียนจู่จู่มองมาทางว่าซีอย่างระแວดระวัง ขณะชื่อหมาสู่ยหลังนั้นมีย่อมอ่อนโยนระดับอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา

ว่าซียกมูมปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มให้ฝ่ายนั้น ก่อนจะหันกลับมาสนใจ จิ่งลู่ ช่วยกันตรวจสอบอุปกรณ์ทุกอย่างรวมถึงสมุนไพรทุกชนิด ทุกอย่างก็เจ้าของเดิมเตรียมไว้นับได้ว่าดีที่สุดในขั้นนี้ จึงทำให้เธอวางใจยิ่ง

หม้อหลอมโฮสต์ขนาดปานกลางไว้ร้อยร้าวหรือแตกหัก และมีทั้งหมดสองชั้น ทั้งยังถอดออกได้ องค์กรประกอบทุกส่วนอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด สำหรับสมุนไพรก็สดใหม่ มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ไช้ยออกมา ทั้งปริมาณที่พอเหมาะและเตรียมไว้เพื่อขาดเหลือ พวกเขาไปถึงงอหรือซำนั้นไม่มีให้เห็นแต่อย่างใด ว่าซีจึงนึกชื่นชมเจ้าของเดิมอยู่ในใจ

“ศิษย์ที่เคยหลอมโฮสต์สลายพลังยุทธ์หรือไม่”

“ไม่เคย”

“...”

หัวใจของว่าซีเหมือนถูกทุบอย่างหนัก หญิงสาวถามเสียงลอดไรฟัน “เมื่อเดือนก่อนที่ท่านจะเอาโฮสต์สลายพลังยุทธ์มาให้ข้ากิน นั่นท่านชื่อหมาสูรหรือ”

“อืม ข้าเองก็ต้องพกเอาไว้ป้องกันตัว รวมถึงยาพิษชนิดอื่นๆ ด้วย”

จึงลู่ตอบแล้วตามด้วยรอยยิ้ม ใบหน้าหล่อเหลาแบบบริสุทธิ์ดูไร้เดียงสา

ราวซึกมือกุ่มขมับ ก่อนจะหนดเส้นเลือดที่นูนขึ้นมา “เพราะเหตุใดถึงไม่หลอมเอง”

“เพราะต้องใช้พลังถึงสองเท่าในการรวมธาตุซับซ้อน ผู้หลอมจะต้องมีสมาธิอย่างมาก ข้าเห็นว่ามันเสียเวลาเกินไป เอาไว้ไปหลอมไอสธอื่นดีกว่า จึงมิเคยหลอมเอง”

ราวซึกลอกตามองบน เขาเกิด ในเมื่อลงเรือลำเดียวกันแล้ว จึงลู่ไม่กล้าทำให้เธอผิดหวังหรือมั่ง หญิงสาวจืดจางชายหนุ่มข้างกายอย่างเอาเรื่อง “ศิษย์ที่คงรู้ว่าข้าอยากได้ของรางวัลพวกนั้นมากเพียงใด”

จึงลู่หัวเราะเมื่อได้ยินคำข่มขู่ของศิษย์น้องตัวน้อย “ข้ารู้ๆ วางใจเกิดข้ามิใช่แค่มีพรสวรรค์ แต่มันคือความสามารถที่แท้จริง”

นั่นมิใช่คำโอ้อวดเลยแม้แต่น้อย สำหรับคนที่มีพรสวรรค์โดดเด่นอย่างเขา แม้ว่าจะไม่เคยหลอมไอสธนั้นมาก่อน หากรู้ถึงขั้นตอนและส่วนผสมทั้งหมดก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับจึงลู่ เขาเป็นศิษย์เพียงคนเดียวในสำนักศึกษาหลวงเส้นเชิงเอ่อเกาซ่าง² ปีสุดท้ายที่ก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางก่อนใครๆ ในตอนนี้พรสวรรค์ที่ถือครองอยู่เพิ่มระดับขึ้นอย่างน่าตกใจ การเลื่อนชั้นไปสู่ผู้ปรุงไอสธขั้นสูงสำหรับจึงลู่คงง่ายด้ายราวกับพลิกฝ่ามือ

พอก้าวมาสู่ชั้นกลางแล้วจึงลู่ก็ได้รับชื่อเสียงและเกียรติยศ โดยมีกลุ่มอำนาจจากตระกูลต่างๆ สนับสนุน ได้รับความคุ้มครองจากฮ่องเต้ผู้อยู่เบื้องหลัง ไม่มีใครจะบังคับเอาตัวจึงลู่ไปครอบครองเพียงคนเดียวได้ นอกจากนี้เขาจะเต็มใจเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้หลายตระกูลอยากให้บุตรสาวได้เป็นฮูหยินของจึงลู่ หรือเป็นเพียงอนุภักดิ์ก็ถือว่าได้รับเกียรติอย่างสูงสุดแล้ว

แม้จึงลู่จะได้รับอภิสิทธิ์มากมาย แต่ถ้ายังอยู่ในสำนักศึกษาหลวง เขาก็ไม่ต่างไปจากนักเรียนคนหนึ่ง ไม่แปลกที่เขาจะถูกผู้อื่นกลั่นแกล้ง ขนาด

² เส้นเชิงเอ่อเกาซ่าง หมายถึง น่านับถือและสูงส่ง หรือศักดิ์สิทธิ์และสูงส่ง

เชื้อพระวงศ์ยังต้องเสวยข้าวหม้อเดียวกัน นับประสาอะไรกับเขาที่เป็นแค่ลูกขุนนางที่มีพรสวรรค์ของผู้ปรุงไอศถกันเล่า

รองเจ้าสำนักกุงซุนหฺยูให้เวลาหนึ่งเค่อ³ เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยระหว่างนี้ว่าซีไต้ยิ่นเสียงไม่สบอารมณ์แหว่มาตามสายลม

“อ่า... ไช้เม่นปักร่น้ำค้ำแข็งถึงสามใบเชียวนะ อี้ยู่... ผลอสรพิษจันทร์ราที่ว่าหายากยิ่ง อี้ะ... แล้วยังมีผลบัวเขียวกับบัวแดงที่พี่สี่เต็ดมาเองอย่างทะนุถนอม ข้าช่างมีบุญเสียเหลือเกิน จริงหรือไม่”

ซือหม่าฮุ่ยหลิงหันไปถามความเห็นจากคู่หู่ ใบหน้าจิ้มลิ้มของคุณหนูหกแห่งจวนแม่ทัพซือหม่าดูสดชื่นแจ่มใส ริมฝีปากเล็กคล้อออกเป็นรอยยิ้มมีความสุขที่จับได้รายชื่อไอศถอี่จู้

“ถ้ามีบุญแต่ไร้ซึ่งวาสนาก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่เจ้ามีทั้งบุญและวาสนาได้หลอมไอศถอี่จู้ต่อหน้าผู้คน สุ่มจับรายชื่อไอศถใหม่โดยมีสายตามากมายจับจ้อง สวรรค์ประทานโอกาสให้ถึงเพียงนี้ ผู้ใดจะร้องหาความไม่เป็นธรรมได้อีกเล่า”

เสียนจุกกล่าวประจบประแจง ทั้งเหน็บแนมคนที่นางคิดว่าคงจะกระอักเลือดด้วยความโกรธ ทว่านางคิดผิด คุณหนูสี่ซือหม่ารั่วซีกลับยิ้มแย้มขณะสนทนากับจิ่งลูโดยมิได้สนใจพวกนางเลยแม้แต่นิดเดียว

ซือหม่าฮุ่ยหลิงที่เห็นแบบเดียวกันกำชายกระบี่ปรองแน่น ผ้าสีเขียวอ่อนยับย่นตามแรงกำที่มากกว่าปกติ ผิวขาวบางประหนึ่งจะปริแตกง่ายกลายเป็นสีแดงจากแรงอารมณ์ที่พุ่งสูง นางถูกยั่วยุจากอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มเดียวเท่านั้น

รั่วซีเอาผ้ามาฉีกเป็นเส้นเล็กๆ แล้วผูกติดกันเป็นเส้นยาว จากนั้นก็นำมาผูกล้อมพื้นที่ของจิ่งลูเอาไว้ ราวกับจะทำพิธีอะไรบางอย่าง โดยมีผ้าอีกเส้นหนึ่งผูกเชื่อมข้อมือตัวเองกับเส้นผ้าที่ล้อมพื้นที่ เพื่อสร้างเป็นปราการล้อมหนปกป้องเอาไว้ เธอมีอาจส่งเสียงได้ตลอดเวลา ฉะนั้นถึงมันจะดูแปลกประหลาด

³ เค่อ เป็นหน่วยวัดเวลาของจีนโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เป็นเวลาประมาณ 15 นาที

สำหรับผู้อื่น แต่เธอก็ต้องทำ

“หมดเวลา!” เสียงรองเจ้าสำนักกงซุนหยูประกาศก้อง ตามมาด้วยประกาศอีกอย่างหนึ่ง

“เริ่มหลอมไอสธได้!”

จึงลู่ลมมือหลอมไอสธ ใส่สมุนไพรมุททุกอย่างลงในหม้อชั้นสอง จากนั้นก็ปิดชั้นสองลงไปเพื่อให้ไอสธที่หลอมออกมาอยู่ที่ชั้นบนสุด ชายหนุ่มมีสมาธิอย่างยิ่ง ไม่สนใจสิ่งรอบข้างหรือแม้แต่จะสนทนากับหญิงสาวซึ่งเป็นคู่หู

รัวซีเห็นที่มือของเขามีธาตุต่างๆ แผ่กระจายออกมา ไอสีทองไหลวนเป็นคลื่นพลังเข้าไปในรูข้างหม้อหลอมไอสธ ภาพตรงหน้าทำให้เธอเข้าใจว่าแท้จริงแล้วผู้มีพรสวรรค์ของผู้ปรุงไอสธก็มีพลังยุทธ์ ทว่าเป็นพลังในการหลอมไอสธเท่านั้น มีอาจใช้ต่อสู้ได้

ใบหน้าของจิงลู่มีเหงื่อผุดซึม ทว่ารัวซีก็ไม่คิดจะจับให้แต่อย่างใด ไม่เหมือนกับคู่อื่นที่ดูแลกันดียิ่ง หนึ่งเพราะเธอกระดากอายกับบุรุษอื่น สองคือห่วงความปลอดภัยของจิงลู่ เพราะเสวี่ยหมิงซี้ซึ่งยิ่งกว่าอะไรดี หากเธอยกผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อให้จิงลู่ พรุ่งนี้เขาอาจจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ว่าได้

เธอมองเม็ดเหงื่อที่ไหลผ่านตาเขาด้วยความจำใจ จิงลู่กะพริบตาพลาง สายตีสระอย่างรำคาญ ระหว่างที่หลอมไอสธห้ามเสียสมาธิโดยเด็ดขาด เช่นนั้นแล้วไอสธที่ได้จะไม่บริสุทธิ์ คนอย่างเขาเป็นพวกชอบความสมบูรณ์แบบ ฉะนั้นจึงปล่อยให้ตัวเองแสบตาแทนที่จะยกแขนขึ้นมาซับเหงื่อ

ขั้นตอนการหลอมไอสธมีวิธีที่ต่างกันออกไปแล้วแต่ไอสธที่ได้รับ อย่างชื่อหมาฮุยหลังตอนนี้อาจต้องพักหม้อหลอมเอาไว้สักกระยะหนึ่ง นางจึงขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำ โดยมีผู้คุมตามไปด้วยเพื่อความโปร่งใส ส่วนคู่หูของนางก็เฝ้าระวังหม้อหลอมไอสธเอาไว้

ชื่อหมาฮุยหลังจากไปไม่นานก็เกิดเรื่องขึ้น จู่ๆ เสียนจู่จู่ก็เป็นลมล้มลงไปนอนชักกระตุกครู่หนึ่งก่อนจะแน่นิ่งไป ผู้คนโดยรอบส่งเสียงฮือฮาแต่ไม่มีใครเข้ามาในลานฝึกยุทธ์ แม้กระทั่งเจ้าสำนักท้าวป้าอี้และรองเจ้าสำนักกงซุนหยู

ที่นั่งดูอยู่ รวมถึงอาจารย์คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน

ความมีคุณธรรมสูงส่งของจิ่งลูทำให้เขาเริ่มเสียสมาธิ รัวซี้รีบคว้าแขนทั้งสองของเขาให้อยู่ในจุดเดิม แล้วควบคุมธาตุที่ปล่อยออกมาไม่ให้จางหายไป น้ำเสียงหวานเอื่อยเพียง “ศิษย์ที่ควรทำในสิ่งที่ควรจะทำ และก็ควรรู้ด้วยว่าผู้อื่นต้องการกลั่นแกล้งท่าน ฉะนั้นอย่าได้สนใจเลย”

จิ่งลูจึงเข้าไปในดวงตากกลมโตของหญิงสาว ในดวงตาคู่นั้นสะท้อนภาพเขาและความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม ชายหนุ่มจึงปล่อยธาตุออกมาหลอมโอสถต่อ แม้จะแปลกใจกับสิ่งที่นางทำได้ แต่เขาก็เก็บความลับของนางไว้กับตัวมิเคยบอกอาเหยียน ส่วนเรื่องรูปลักษณะภายนอก เขาเองก็อยากรู้เช่นกันว่านางจะงดงามเพียงใด

คุณชายรองสกุลจิ่งลูรู้สึกอบอุ่นใจที่มีผู้อื่นนอกจากคนในครอบครัวไว้ใจถึงเพียงนี้ เพียงนางกระดิกนิ้วเขาก็สิ้นชีพอย่างง่ายดาย ทว่านางกลับปล่อยให้เขามีชีวิตต่อ และเปิดโอกาสให้เรียนรู้นิสัยซึ่งกันและกัน ทั้งยังคบหาเป็นสหาย

“หากเกิดอะไรขึ้น ท่านมิต้องสนใจ รู้หรือไม่ หลอมโอสถต่อไปให้สำเร็จ” เธอเอ่ยกำชับกับจิ่งลูอีกหน

รัวซี้กระชับผ้าผูกตรงข้อมือตัวเอง ส่งปรารถนาเข้าไปจำนวนหนึ่งเพื่อสร้างปรากฏการเอาไว้รอบๆ ชายหนุ่มที่อยู่ในความดูแล ก่อนจะเดินไปหาคู่หูของซือหม่าฮู่ยฺหลิง ในมือถือถ้วยที่บรรจุน้ำอย่าง

หญิงสาวยอตัวลงประคองอีกฝ่าย “นี่เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ขณะเอ่ยคำถาม รัวซี้ก็ลอบจับชีพจรอีกฝ่าย เพียงเท่านี้ก็ทราบแล้วว่าอีกฝ่ายไม่ได้ป่วยจริง

เธอก็มองไปกระซิบซิดริมใบหูฝ่ายนั้น “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าถืออะไรมาด้วย นี่นะเป็นยาพิษชนิดร้ายแรง หากดื่มเข้าไปแล้วจะได้นิทรานะนี่ไปตลอดกาลโดยไม่ต้องแสวงทำอีก” เธอเห็นคู่หูของซือหม่าฮู่ยฺหลิงย่นหัวคิ้วเล็กน้อยทั้งที่ต่ายยังปิดสนิท พร้อมกับนอนนิ่งไม่เคลื่อนไหว

รัวซี้ยกมูมปากยิ้มมาดร้าย “อยากลองดีหรือ ได้! เต็มวมาเพี้ยจัดให้”

“ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าแท้จริงแล้วข้าโหดเหี้ยมกว่าที่เจ้าคิดมากนัก” จากนั้นเธอก็บีบจมูกของอีกฝ่ายแล้วรอเวลา ในมือถือถ้วยค้ำไว้เพื่อเตรียมจะกรอกเข้าไปในปาก

ในที่สุดเสียนจจุก็ทนมิไหว นางขาดอากาศหายใจจนหน้าเขียว ปากอ้าเผยอหอบเอาอากาศเข้าไป และทันใดนั้นยาพิษที่วางก็ไหลลงสู่ลำคอ ความเย็นที่สัมผัสได้ทำให้นางเสียวขวัญอย่างรุนแรง

คู่หูของซือหม่าอยู่หลังตีนตระหนก ลืมตาโพล่งพร้อมกับผลึกอีกฝ่าย ออกห่าง แล้วรีบพ่นน้ำพวกนั้นออกมาจนกระจายเต็มพื้นไปหมด นางชี้หน้าพลาถต่อว่าเสียงดัง “เจ้าช่างอำมหิตนัก หมายถึงหารข้าต่อหน้าผู้คนเสียหรือ!”

รั่วซียกมือทาบอก สีหน้าสลดโดยพลัน “เหตุใดเจ้าถึงใส่ร้ายข้า น้ำสะอาดที่นำมาให้ดื่มก็พ่นทิ้งอย่างไม่รับน้ำใจ ข้าเป็นห่วงเจ้าก็ผิดบาปด้วยหรือ”

“น้ำสะอาด!?” เสียนจจุหน้าเปลี่ยนสี มองถ้วยในมือของคุณหนูสี่อย่างหวาดหวั่น

รั่วซีแย้มยิ้มเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย แล้วเทน้ำที่เหลือในถ้วยใส่ปาก โดยไม่ให้เห็นฝีปากแตะขอบถ้วยเหมือนที่เธอทำกับเสียนจจุทุกอย่าง น้ำใสไหลลงมาเป็นสายเข้าไปในปากแดงตุ้มผลิงเถา⁴ หญิงสาวหลับตาพร้อมขณะกลืนน้ำไปสองอีกซ้าๆ อย่างตั้งอกตั้งใจ ก่อนจะลืมตาที่สองประกายสดใสขึ้นมา

“สดชื่นยิ่งนัก น้ำแร่บริสุทธิ์จากภูเขาสูงที่เก็บในยามเช้าตรู่ มิเพียงทำให้ผู้ดื่มแก้กระหาย แต่ยังทำให้ผิวพรรณเปล่งปลั่งอีกด้วย”

สิ่งที่รั่วซีเพิ่งทำไปเมื่อสักครู่เป็นการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ในเรื่องที่ถูกเสียนจจุกล่าวหา

ผู้คนที่ได้ยินโดยรอบพากันซุบซิบนินทา ด้วยรู้แล้วว่าคู่หูของซือหม่าอยู่หลังหมายถึงกลั่นแกล้งจิงลู โดยการสร้างปวยเพื่อให้เขาเสียดสมาธิ พอคุณหนูสี่เป็นห่วงนำมาบ่อนให้แก้กระหาย ก็คิดใส่ร้ายกันหน้าด้านๆ

⁴ อิงเถา คือ เซอร์รี่

รู้ว่าชิลอบยืมให้อีกฝ่ายเห็นเพียงคนเดียว...เป็นรอยยิ้มสะก๊ใจ
 คู่หูของชื่อหมาฮุ่ยหลังรู้ตัวแล้วว่าหลงกลก็ให้เจ็บใจยิ่ง นางกัดฟัน
 ช่มกัณฑ์อารมณ์ที่ปะทุอยู่ในอก

ชื่อหมาฮุ่ยหลังยังคงมีรอยยิ้มอ่อนโยนระดับอยู่บนใบหน้า พอนานเข้า

ใบหน้าจิ้มลิ้มพลันเปลี่ยนเป็นโง่งม นางดีใจจนเก็บอาการไม่อยู่เสียแล้ว เดิมที
 รายชื่อโอสถี่จู้ควรจะเป็นของนางตั้งแต่แรก ทว่าติดตรงที่ผลอสรพิษจันทร์ธา
 นั้นหายาก แม้แต่คนของท่านพ่อก็ยังไปประมูลมาให้หางไม่ได้ นางเล็งเห็นว่า
 จิงลู่น่าจะเป็นหนึ่งในตัวเลือกที่ดีให้นางหลอกใช้ และก็ได้ผลจริงๆ เพราะ
 เขาหาผลอสรพิษจันทร์ธามาได้อย่างง่ายดาย

ชื่อหมาฮุ่ยหลังมิได้ต้องการมาเข้าห้องน้ำแต่อย่างใด นางวางเล่ห์กล
 เอาไว้โดยให้เสียงจู่แสรังป่วย จากที่สังเกตจิงลู่มาเป็นเวลานาน หากมีคน
 บาดเจ็บอยู่ตรงหน้า แม้จะเป็นเพียงเล็กน้อย ทว่าเขาจะรีบยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ
 ทุกราย ด้วยสาเหตุอันใดนางก็ไม่คิดจะใส่ใจ เพียงรู้สึกว่าจะจิงลู่ช่างโง่เขลาเสีย
 เหลือเกิน การเป็นผู้ปรุงโอสถจำต้องยึดมั่นหลักคุณธรรมเสมอหรือไม่หรือ
 นางมิเป็นเช่นนั้นแน่ หากคนเราไม่เห็นแก่ตัวจะก้าวหน้าได้อย่างไร

รอยยิ้มบนริมฝีปากของชื่อหมาฮุ่ยหลังยิ่งดูน่าเกลียด ยามนึกถึงตอน
 ที่ร่างของนางจะเปล่งประกายสีทองสว่างจ้าท่ามกลางสายตามากมาย พลังยุทธ์
 ของผู้ปรุงโอสถจะเพิ่มขึ้นเป็นชั้นกลางด้วยความสามารถที่บ่มเพาะมาเป็นเวลา
 นาน วันนี้ความฝันของนางจะเป็นจริงแล้ว องค์ชายแปดจะต้องรีบส่งแม่สื่อมา
 ส่วนท่านพ่อก็จะยิ่งรักนางมากกว่าเดิม ผู้คนมากมายมีแต่จะก้มหัวให้ นางจะ
 ยิ่งใหญ่กว่าจิงลู่หลายเท่าตัว ด้วยอายุที่น้อยกว่าถึงสามปี จิงลู่นับเป็นอะไรได้
 เขาจะไม่ใช้หนึ่งเดียวอีกต่อไป

ผู้คุมยืนเฝ้าคุณหนูหกแห่งจวนแม่ทัพที่ขออนุญาตมาเข้าห้องน้ำ แต่นาง
 กลับนั่งชมต้นเหมยที่ยังไม่ออกดอกด้วยสีหน้าเยิ้มมสุข

ผู้คุมคนนั้นหาใช่ใครที่โหด แต่เป็นหลิวเหมยเอนซึ่งสวมหน้ากากหนัง

มนุษย์ปลอมเป็นสหายที่เป็นผู้คุมตัวจริง เพราะนางรู้ดีว่าวันนี้จะมีการแข่งขัน
ปรุ้งไอศถต่อหน้าผู้คน นางถึงได้ขอร้องสหายให้ตนสลัดตัวมาแทน

หลิวเหมยเอินไม่มีวันปล่อยให้ชื่อหมาสู่ยหลังสมหวัง องค์ชายแปดเป็น
ของนางเท่านั้น หลังจากที่หลิวหนิงฮวาเสียชีวิตด้วยน้ำมือนาง ที่จัดฉากให้
เหมือนการฆ่าตัวตาย ทุกวันก็มีแต่ความสุข ทว่าเมื่อนึกถึงชื่อหมาสู่ยหลัง
เสี้ยนหนามที่ตำอยู่ นางก็เจ็บระบมขึ้นมา จำต้องบ่งหนามนี้ทิ้งในเร็ววัน

นางมีสนใจชื่อหมาสู่ยอีกต่อไป ด้วยรู้ว่าองค์ชายแปดส่งแม่สื่อไป
ทาบทามแต่กลับโดนปฏิเสธเสียทุกครั้ง ในคราแรกนางก็ยังไม่วางใจ คิดว่า
ชื่อหมาสู่ยใช้กลยุทธ์ถอยเพื่อรุก แต่ที่ไหนได้ อีกฝ่ายกลับหมตรักองค์ชาย
แปดของนางแล้วจริงๆ ตอนนั้นก็คงคิดจะจับจิ้งจูงอย่างไม่ต้องสงสัย นางเห็น
ทั้งสองคนนั่งอ่านตำราในหอตำราประจำสำนักศึกษาหลวงด้วยกันบ่อยครั้ง
ยิ่งเห็นท่าที่สนิทสนมหัวเราะต่อกระซิก นางก็ยิ่งมั่นใจในความสัมพันธ์ของทั้งคู่
มากขึ้น ฉะนั้นคนที่นางต้องกำจัดในตอนนี้มีเพียงชื่อหมาสู่ยหลังเท่านั้น

หลิวเหมยเอินลอบไปรยผงโลहितลงบนศิระชะของศัตรูหัวใจ ต่อให้
เป็นผู้มีพรสวรรค์ของผู้ปรุ้งไอศถแล้วอย่างไร ผงนี้ไร้กลิ่น เมื่อถูกอากาศ
ก็ละลายหายไป มีเพียงสัตว์อสูรกระหายเลือดเท่านั้นที่จะได้กลิ่น นางได้
ผงยาพิษทุกชนิดมาจากห้องของหลิวหนิงฮวา เพราะนางเป็นผู้คุมถึงได้รู้ว่า
วันนี้ท่านรองเจ้าสำนักคิดจะทดสอบอย่างไร แม้เขาจะให้นางนำผงที่ทำให้
สัตว์อสูรเชื่องมามอบให้ชื่อหมาสู่ยหลัง แต่ถึงกระนั้นผงโลहितก็ดึงดูดใจ
สัตว์อสูรไม่น้อย

ชื่อหมาสู่ยหลังยืนขึ้นเมื่อถึงเวลา ก่อนจะขลิบผงที่ทำให้สัตว์อสูรเชื่อง
ไปตามตัวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ท่านรองเจ้าสำนักเฝ้าดูนางอย่างหาใครเปรียบ
มิได้ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ให้นางเสียทุกอย่าง ท่านเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชา
ปรุ้งไอศถ ฉะนั้นท่านเจ้าสำนักที่เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลังยุทธ์มีอาจข่ง
เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้ได้

ดวงตากลมโตของรั้วซีจิดจ้องเสียนจู้ไม่กะพริบ เธอยืนขึ้นพร้อมด้วยรอยยิ้มที่ทำให้อีกฝ่ายถึงกับชนลุก

คิดว่าชื่อหมาฮุยหลังจะเอาของที่เคยเป็นของเธอไปได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ ไม่ว่าจะป็นไข่เม่นปักขน้าค่างแข็งหรือฟลอสสปิซันตรา เธอพันพวกมันไว้ด้วยไหมละลายที่ใช้เย็บแผล ไหมละลายพวกนี้มาจากหนอนไหมบลูหลันเจ็ดทิวาที่เพาะเลี้ยงในแก้วน้ำไปหู่ เธอนำมาผสมกับสมุนไพรบางตัวจนทำให้ละลายได้ ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังแช่ยาพิษเอาไว้เพื่อทดสอบจิ้งลู่อีกชั้นหนึ่ง ไม่นึกว่าคนที่ได้ไปจะเป็นน้องสาวต่างมารดา

เพลิง!

เสียงบางอย่างแตกและตามด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของใครบางคน เรียกความสนใจจากผู้คนที่หันไปมองทางนั้นทันที สิ่งที่เกิดขึ้นรวดเร็วจนมองตามแทบไม่ทัน เมื่อชื่อหมาฮุยไม่ได้อยู่ปกป้องจิ้งลู่ มิใช่มีแค่ชื่อหมาฮุยหลังที่มีจิตใจสกรปรก แต่ผู้อื่นก็เช่นกัน

คนผู้หนึ่งแสวงสลัดน้ำที่เกาะอยู่บนใบสมุนไพร โดยที่อีกมือถือขามกระเบื้องไว้ จากความแรงยามสะบัดนั้นทำให้ขามหลุดมือปลิวมาทางจิ้งลู่ซึ่งตั้งใจหลอมโอสถอยู่ ทว่าเหตุการณ์ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้น เมื่อขามนั้นแตกเป็นเสี่ยงกลางอากาศก่อนจะถึงตัวจิ้งลู่โดยไม่ทราบสาเหตุ ข้าร้ายเศษกระเบื้องแหลมคมยังสะท้อนกลับไปยังเจ้าของ ทีมแหงร่างคนผู้นั้นจนบาดเจ็บ ยิงตีว่าคนทำเป็นผู้มีพลังยุทธ์ หาใช้ผู้ปรุงโอสถไม่ มิเช่นนั้นแล้วคงแพ้ทั้งที่ยังไม่หมดเวลา

“คุณหนูสิไม่ได้หันไปมองจิ้งลู่สักนิด แล้วนางปกป้องเขาได้อย่างไร” ผู้คนพากันพูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้น มันช่างน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก

“ข้าไม่เห็นแม่แต่นางจะขยับมือด้วยซ้ำ นางเพียงลุกขึ้นยืนแล้วยิ้มให้เสียนจู้เท่านั้นเอง” ใครบางคนเอ่ยขึ้น

รั้วซีเล็กสนใจใบหน้าซีตเผือดของเสียนจู้ ตวัดสายตามองไปทางต้นเหตุเมื่อสักครู่ มองผลงานของตัวเองอย่างพึงพอใจ เศษกระเบื้องแหงโดน

จุดซีพจรทุกแห่งจนฝายนั้นมีอาจขยับตัวได้อีก จำต้องมีคนมาหามออกไปรักษา เลือดจึงนองตามพื้นทำให้ผู้ปูลงโอสถของทางนั้นเสียสมาธิ

คิดทำร้ายเด็กในสังกัดของเธอหรือ มันไม่ง่ายดายเช่นนั้นหรอก

ก่อนจะเดินกลับไปหาจิงลู๊ ร้วซีก็ทิ้งคำพูดข่มขวัญเสียจนจูงเอาไว้ “ยังดีว่าเจ้าแค่แสร้งป่วย หากลึนคิดเหมือนฝายนั้น จุดจบคงไม่ต่างกัน”

เสียจนจูงตัวสั้น เข้าอ่อนจนลุกไม่ไหว คุณหนูสี่ผู้นี้เป็นปีศาจอย่างแท้จริง! ทำร้ายผู้อื่นด้วยรอยยิ้มที่ไม่ได้จางลงเลย

ร้วซีหยุดอยู่ด้านข้างจิงลู๊ เป็นจังหวะเดียวกับที่ชื่อหมาอยู่หลังกลับมาถึง เธอได้ยินเสียงน้องเล็กตำราดเสียจนจูงอย่างไม่วีหวัหน้า ทว่าสีหน้าของจิงลู๊ยังคงเคร่งเครียด จึงได้เอ่ยขึ้น “นางไม่ได้เป็นอะไร แค่แสร้งทำ ดิษย์พี่อย่าได้กังวลมากนัก”

ร้วซีขมวดคิ้วเล็กน้อย พอกกล่าวจบจิงลู๊ก็กลับมามีสีหน้าเป็นปกติ แท้จริงแล้วเขามีคุณธรรมสูงส่งหรือเพราะมีปมอะไรในใจ ถึงได้เป็นห่วงผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เธอไม่เชื่อว่าจิงลู๊ไม่รู้ว่ามีฝายนั้นหมายจะกลั่นแกล้ง

จิงลู๊ย่อมรู้ว่าเสียจนจูงต้องการทำอะไร ทว่าเขาไม่อาจปล่อยให้ถ้ายังไม่แน่ใจ ความรู้สึกผิดบางอย่างเป็นตราประทับติดตัวทำให้ใจของเขาไม่อาจสงบได้

เมื่อนานมาแล้วท่านแม่รองมักเรียกร้องความสนใจจากบิดาด้วยการแสร้งป่วยเสมอ แถมละครโรงเล็กของท่านแม่รองยังได้ผลทุกครั้ง แต่เขาก็มิได้เปิดเผย แค่จัดโอสถให้ตามสมควรเท่านั้น หากครอบครัวมีความสุขก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรให้มากความ แต่เมื่อป่วยเข้าเขาจึงรู้สึกไร้ค่า

วันหนึ่งในปลายเดือนช่วงวันสิ้นฤดูเขาไม่ได้ไปดูท่านแม่รองอย่างทุกครั้ง เพียงเวลาไม่ถึงครึ่งวันนางก็เสียชีวิต ทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดมาก หากวันนั้นเขาไปดูนางสักนิด ที่บ้านอาจไม่ต้องจัดงานศพ เป็นเพราะเขาเองที่มีอคติในใจ ทำให้ท่านแม่รองสิ้นบุญก่อนเวลาอันควร

ร้วซีวางมือลงบนไหล่จิงลู๊เมื่อเห็นว่าสีหน้าของเขาเริ่มแยลง ความอบอุ่น

จากมือเล็กบอบบางทำให้ชายหนุ่มอ่อนลมหายใจ แม้จะคิดฟุ้งซ่านแต่ก็มีสมาธิกับสิ่งที่ทำอยู่ตรงหน้า ตอนนั้นเขาไม่ควรคิดถึงเรื่องนี้อีก ควรจะทำอย่างที่ศิษย์น้องซีเออร์บอกจะดีกว่า

ชื่อหมาฮุ่ยหลังกลับมาหลอมไอสดต่อ นางรู๊สึกได้ถึงความผิดปกติเมื่อปล่อยธาตุเข้าไปในหม้อหลอม เหมือนถูกดูดพลังยุทธ์เข้าไปมากถึงสองเท่า ทำให้นึกถึงยาพิษราคาแพงชนิดหนึ่งที่มีขายอยู่ในตลาดมืด มันคล้ายกับไอสดสลายพลังยุทธ์ ทว่ายาพิษตัวนี้ใช้ทำร้ายผู้ปรุงไอสด มันจะดูดกลิ่นพลังยุทธ์ของผู้ปรุงไอสดและทำลายชีพจรทั้งแปดให้เสียหาย

แต่นางจะถูกยาพิษโดยไม่รู้ตัวได้อย่างไร อาจเป็นเพราะไอสดอีจู้หลอมขึ้นจากสมุนไพรหายาก จำต้องใช้พลังยุทธ์มหาศาลก็เป็นได้ ถ้านางควรวรมพลังเข้าไปอย่างต่อเนื่องไม่หยุดพักในขั้นตอนสุดท้ายนี้ละก็ อาจก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางได้ก่อนจะหลอมไอสดเสร็จด้วยซ้ำ

ชื่อหมาฮุ่ยหลังกระหึ่มยิ้มย่อง ส่งพลังยุทธ์เข้าไปเรื่อยๆ จนร่างกายชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษ ทว่านางกลับไม่รู้ถึงอันตรายจากการดันทุรังในครั้งนี้

ตอนนี้เองที่รองเจ้าสำนักกงซุนหยูเริ่มก่อกวณผู้ปรุงไอสดทุกคน ค้างคาวโลหิตจำนวนหนึ่งถูกปล่อยเข้าไปในลานฝึกยุทธ์

ค้างคาวสีดำขนาดไม่ใหญ่กว่าความว่องไวนั้นเรียกได้ว่าไม่สามัญ พวกมันบินโฉบเข้าหาทุกคนในลานฝึกยุทธ์ นัยน์ตาแดงฉานเต็มไปด้วยรังสีฆ่าฟัน พวกมันไต่กลิ่นเลือดบนพื้นของผู้มีพลังยุทธ์ที่ถูกเศษกระเบื้องแทงและกลิ่นผงโลหิตจากสตรีผู้หนึ่ง ทำให้พวกมันยิ่งคลุ้มคลั่ง จนไม่ได้สนใจว่าในแต่ละพื้นที่ของผู้ปรุงไอสดถูกขโมยด้วยสมุนไพรยั่วยุทธ์เพื่อดึงดูดพวกมันให้เข้าไปหายกเว้นพื้นที่ของชื่อหมาฮุ่ยหลังที่ไม่มีสมุนไพรเหล่านั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้นางรอดพ้นจากการถูกทำร้าย แม่นางจะใช้ผงทำให้สัตว์อสูรเชื่องแล้วก็ตาม เนื่องจากถูกหลิวเหม่ยเอินตลบหลังโดยไม่รู้ตัว

เสียงร้องด้วยความตระหนกดังระงมไปทั่ว ผู้ปรุงไอสดทุกคนมีคานคอย

คุ้มกันอยู่ใกล้ๆ ระดับของค้ำคาวโลหิตที่สูงสุดแค่ระดับสี่จึงไม่ดูร้ายมากนัก โดยรอบของลานฝึกยุทธ์ถูกรอบคลุมด้วยเขตอากาศป้องกันเพื่อขังค้ำคาวโลหิตเอาไว้ในนั้น มิให้เล็ดลอดออกมาทำร้ายคนอื่นที่นั่นชมอยู่ได้

จึงดูไม่ได้สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะเชื่อใจผู้ที่ปกป้องอยู่ข้างกาย เขาทำเพียงส่งไอสีทองเข้าไปในหม้อหลอม ความบริสุทธิ์ในพลังของเขาทำให้ไอสีทองเปล่งประกายราวกับอัญมณีน้ำงาม โอสถทุกตัวที่จับรายชื่อได้จะหลอมเสร็จในเวลาไล่เลี่ยกัน ทว่าอยู่ที่ความสามารถของคนหลอมว่ายอดเยี่ยมเพียงใด

รัฐยี่นทอดอกชมจิ้งโจ้วใหญ่ ค้ำคาวโลหิตมากมายบินกรูมาทางเธอนับไม่ถ้วน และไม่ทันได้เข้ามาในพื้นที่ พวกมันพลันถูกใบมีดจากปราการที่มองไม่เห็นตัดขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เลือดสดกระเซ็นแดงฉานไปทุกทาง แต่เลือดพวกนั้นกลับไม่เข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเธอ ริมฝีปากแดงดูผลิบานเหี้ยมดุดออกเป็นรอยยิ้มร้าย เพื่อส่งให้รองเจ้าสำนักที่มองมาด้วยดวงตาเบิกโพลง

บนท้องฟ้าเต็มไปด้วยเงาดำของค้ำคาวโลหิต เสียงกระพือปีกดังพื๊พพืออย่างบ้าคลั่ง กลิ่นคาวเลือดลอยคละคลุ้งผสมผสานกับอากาศบริสุทธิ์ตอนนี้รัฐยี่นมีความกังวลว่าจิ้งจู่จะเป็นห่วงผู้อื่นอีกหรือไม่ แต่เมื่อเห็นว่าเขาเยี่ยมไปด้วยสมาธิ หาได้สนใจผู้ใดไม่ เธอก็วางใจ

ชื่อหมาสู่ยหลังทวีตร้อง หาได้ออกห่างจากหม้อหลอมไม่ ทั้งยังปล่อยพลังอย่างต่อเนื่อง เพราะไอสีทองจากพลังที่ปล่อยออกมาบดบัง จึงทำให้มองไม่เห็นปลายเล็บที่เปลี่ยนเป็นสีม่วงซ้ำ นางตวาดอย่างอ่อนแรง “หากเจ้าปกป้องซ้ำได้ วันนี้เจ้าก็จะมีชื่อเสียงไม่น้อย จำเอาไว้!”

เสียนจู่รับคำ ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีเยี่ยม นางมีความสงสัยอยู่เต็มอกว่า เหตุใดค้ำคาวโลหิตถึงกระหายเลือดนัก มันไม่สมควรมาโจมตีพวกนางด้วยซ้ำมิใช่หรือ

รองเจ้าสำนักงูเห็นค้ำคาวทั้งฝูงกำลังจะรวมตั้งคิษย์รักก็ไม่อาจฝืนทนใจดำได้ เขาลุกขึ้นยืนแต่กลับถูกเจ้าสำนักท้าวป่าอู่ที่นั่งอยู่ด้านข้างจับ

เอาไว้มันไม่ยอมปล่อย

“ท่านสมควรเล่นตามกฎบ้าง ตามใจมากเกินไปนางจะกลายเป็นคนที่ไร้คุณค่า ไม่รู้หรือหรือ” เจ้าสำนักกล่าวตำหนิ

ผู้ปรุงไอศถอย่างรองเจ้าสำนักงงชุนหุยหรือจะสู้ผู้มีพลังยุทธ์อย่างเจ้าสำนักทั่วป่าได้ จึงจำต้องนั่งลงดูภาพบาดตาต่อไป ทั้งยังส่งสายตามาดร้ายไปทางซือหม่ารั่วซีที่เอาแต่ยิ้มพร้อมกับมองมาทางนี้ตลอดเวลา มันช่างจิตใจเสียเหลือเกิน!

ผิดกับเจ้าสำนักทั่วป่าที่มองซือหม่ารั่วซีอย่างสนใจ นางดูสุขุมเยือกเย็นและขี้เล่น ยามนี้ควรตื่นตระหนกกลนลาน แต่กลับเย็นเฉยราวอยู่ในสวนบุปผา ชมภาพเลือดสดกระจ่ายด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแม้เพียงนิด จึงเหยียนบอกว่่านางไม่ธรรมดา เห็นทีจะจริงเสียด้วย เขาเองก็อยากได้นางมาเป็นศิษย์ในความดูแลอยู่เหมือนกัน

ซือหม่าฮู่ยหลังกระอักเลือดสีดำออกมา อากาศแสบร้อนทั่วทรวงอกทำให้นางตื่นตกใจ มือที่หลอมไอศถหยุดโดยทันที เกิดอะไรขึ้น นางได้แต่ร้องร่ำอยู่ในใจ เมื่อยกมือขึ้นกลับเห็นสีม่วงซ้าจวนเกือบดำที่ปลายเล็บทั้งสิบ เป็นไปไม่ได้ที่นางจะถูกพิษ!

“ซือฝู ช่วยศิษย์ด้วย!” ซือหม่าฮู่ยหลังน้ำตานองหน้า ร้องหารองเจ้าสำนักงงชุนหุยที่เพิ่งจะสังเกตเห็นตน

ใบหน้าจิ้มลิ้มซีดซีขาว คิดทบทวนจนในที่สุดนางก็นึกออกว่าตอนหลอมไอศถารู้สึกได้ถึงความผิดปกติ ในสมุนไพรมันจะต้องมีพิษอย่างแน่นอน ทว่าไม่อาจตรวจสอบได้เมื่อหลอมเข้าไปในหม้อหลอมไอศถแล้ว มันเป็นยาพิษที่ใช้ทำร้ายผู้ปรุงไอศถเท่านั้น ต่อให้ผู้อื่นกินเข้าไปก็ไม่เป็นผลร้ายอะไร

“กรีดดด!” ซือหม่าฮู่ยหลังกรีดร้องโวยวาย ทั้งเรื่องถูกพิษและเรื่องที่ถูกต้องควาโลहितสามตัวจิกทั้งสี่ระจะจนสิ้นผมหลุดร่วงยุ่งเหยิง

เสียนจูกี้ลำบากไม่น้อย ค้างควาโลहितมากมายพวกนี้ยากที่จะรับมือ คู่อื่นๆ ไม่มีปัญหาให้ต้องตื่นกลัว พวกเขาล้วนปกป้องผู้ปรุงไอศถของ

ตนได้ ส่วนผู้จูงโอสถที่คู่หูถูกหามออกไปก็มีผู้อื่นเข้ามาปกป้องแทน จึงไม่ได้
รับบาดเจ็บแต่อย่างใด

ทุกคนพากันมองไปยังพื้นที่ของชื่อหมาฮุยหลิงและชื่อหมาว่าวซี มีเพียง
สองพื้นที่นี้เท่านั้นที่มีคางคาวเข้าไปรวมเป็นจำนวนมาก

รองเจ้าสำนักกงซุนหฺยู่ลุกขึ้นด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธ ใครกันที่วางยาพิษ
ศิษย์รักต่อหน้าโดยที่เขาไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย ข้าร้ายคางคาวโลหิตยังมารุม
ทำร้ายนางได้อย่างไร และก็เป็นอีกครั้งที่เขาโดนเจ้าสำนักทว่าป้อสกัดเอาไว้

“ท่านอย่าได้ล่าเอียงนั้ก ผู้อื่นกำลังตกที่นั่งลำบากเช่นกัน ยาพิษที่นาง
โดนไม่ถึงตาย ถ้าท่านต้องการให้นางยอมแพ้เดี๋ยวนี้ก็รีบไปพาตัวออกมา”

รองเจ้าสำนักกงซุนหฺยู่ชะงักโดยพลัน ให้นางยอมแพ้เช่นนั้นหรือ จะ
เป็นไปได้อย่างไรกัน! เขาพุ่มพักสอนสั่งมาเนิ่นนานเพื่อให้นางเป็นที่จดจำใน
วันนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องหลอมโอสถอู่จู้ให้สำเร็จ และก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางให้
จงได้ กงซุนหฺยู่จึงทำใจแข็งนั้งลงดังเดิม

ชื่อหมาฮุยหลิงไม่กล้าแตะต้องหม้อหลอมโอสถอีกแล้ว ครั้นจะวิ่งฝ่า
ฝูงคางคาวโลหิตตอออกไปก็ไม่กล้า ในตอนนี้เองที่นางหันไปขอความช่วยเหลือ
จากผู้ที่นางจงเกลียดจงชังมากที่สุด

“พี่สี่ ช่วยข้าด้วย”

ว่าวซีก็วระตุกยามที่ได้ยินเสียงร้องเรียกนั้น แต่เมื่อหันไปเห็นสีหน้า
คาดหวังจากพี่ใหญ่กับพี่รอง เธอก็นึกอยากจะทุบศีรษะตัวเองให้สลบไปเสีย
ครบครันนี้ช่างวุ่นวายยิ่งนัก! ทว่าเธอไม่อาจทำใจต่อหน้าผู้คนได้ การสร้าง
ภาพก็เป็นสิ่งจำเป็นในการตบตาผู้อื่น เพื่อแผนการในภายหน้าจะได้ราบรื่น
หน้าข้าร่างกายนี้ก็ยังเป็นพี่สาวแท้ๆ ของชื่อหมาฮุยหลิง หากเธอไม่ยื่นมือ
เข้าช่วยก็ดูจะใจร้ายเกินไปหน่อย บทเรียนที่นางได้รับนั้นน่าจะพอแล้ว

ว่าวซีพุ่งตัวออกไปด้านนอกปราสาทล่องหน สบตากับคางคาวโลหิตที่
บินเข้ามาก่อนจะส่งปรารถนเข้ามา คางคาวโลหิตพวกนี้กำลังคลุ้มคลั่งจากอะไร
บางอย่างถึงได้เข้ามาโจมตีอย่างเป็นน้ำเป็นหลัง แต่เมื่อพวกมันรับรู้ได้ถึงพลัง

ที่แข็งแกร่งกว่าก็พากันบินไปทางอื่น รั้วซีโอบประคองซื่อห่ม่าฮู่ยหลังเข้ามาใน
พื้นที่ของตัวเอง แต่ยืนกันไว้ไม่ให้นางเข้าใกล้จิ้งจู้ น้องสาวของเธอทรุดลง
กับพื้นด้วยความหวาดผวา ก่อนจะมองมือตัวเองพลางร้องไห้เสียงดัง

รั้วซีริซึ่งความเห็นใจอย่างที่พี่สาวควรจะมี หากซื่อห่ม่าฮู่ยหลังไม่คิด
อยากได้ของผู้อื่นจะพบจุดจบเช่นนี้หรือ หากนางรอบคอบไม่หลงระเหิงจน
เกินไปจะถูกพิฆาตได้เช่นไร

แต่การที่ซื่อห่ม่าฮู่ยหลังเข้ามาในพื้นที่ก็ทำให้คางควาโลहितพากันบินมา
ราวกับฝูงผึ้ง รั้วซีสงสัยว่าน้องสาวต้องถูกอะไรบางอย่างมาแน่ๆ แต่เธอดูไม่
ออก ไหนจะพื้นที่ของตัวเองก่อนหน้าที่ถูกคางควาโลहितรุมเยอะกว่าใคร เธอ
เดินไปรอบๆ เพื่อหาสาเหตุ จนในที่สุดก็พบสมุนไพร่ที่มีผลกับสัตว์อสูรเป็น
จำนวนมากซุกซ่อนอยู่ใต้โต๊ะหลอมโอสถ เธอไม่ได้แตะต้องมันแต่เพิ่งสายตา
มองไปทางรองเจ้าสำนักกงซุนหฺยู่ ความโกรธที่สั่งสมอยู่ในอกในที่สุดก็ถึง
จุดระเบิดอย่างรุนแรง

ซื่อห่ม่าฮู่ยหลังหมดสภาพ ไม่อาจทำอันตรายใครได้อีก

ตอนนี้เองที่จิ้งจู้ลูตมือลงพร้อมกับไอสีทองที่ค่อยๆ จางหายไป เขา
หลอมโอสถสลายพลังยุทธ์สำเร็จจนได้ ทั้งยังไม่ลืมที่จะเข้าไปดูอาการของ
ซื่อห่ม่าฮู่ยหลังอีกด้วย

รั้วซีคร้านจะสนใจจิ้งจู้ ตอนนี้เธอสนใจเพียงชายชราผู้มีผมสีดอกเลา
ค่ายกลในปากก็ไม่พ่นรองเจ้าสำนักใช้หรือไม่ ตั้งแต่เทียบเชิญและการทดสอบ
ต่างๆ ในวันแรกที่เธอมาเยือนที่นี่ มันดูร้ายแรงเกินไป แต่เพราะความไม่ยอม
แพ้อุปกรณ์ความพยายามเธอจึงผ่านมาได้ วันนี้เธอจะชำระแค้นบางส่วน

“ศิษย์ที่ทำลายเขตอาคมที่ท่านรองเจ้าสำนักสร้างขึ้นได้หรือไม่”

จิ้งจู้กวาดตามองไปตามตัวอักษรที่ลอยอยู่ จากนั้นก็ส่ายหน้าแล้วกล่าว
“ข้าไม่สามารถ เขตอาคมนี้แข็งแกร่งยิ่ง”

รั้วซีพยักหน้า ปลดปิ่นปักผมที่คล้ายตะเกียบออกมามาถือไว้ เรือนผม
สีน้ำตาลยาวสลวยทิ้งตัวลงเหยียดตรง หญิงสาวตัวดีมืออย่างรวดเร็ว

ศาสตราวุธล้ำค่าก็พุ่งไปด้วยความเร็วสูงดุจลูกเกาทัณฑ์ทั้งที่ยังเป็นตะเกียบ
มันทะลุผ่านเขตอาคมแล้ววกกลับมาสู่มือของรั้วซี ไม่ต่างจากนวมเมอแรง

น้ำเสียงหวานที่แฝงปรารถนเป็นจำนวนมากตวาดก้อง “กลับไป!”

รั้วซีไม่สนใจว่าผู้คนจะสงสัยสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะไม่มีใครพิสูจน์ได้ เขต
อาคมถูกทำลายไปแล้วก็จริง แต่ตัวอักษรที่สร้างไม่ได้จางหายไปหรือถูกแก้
รวมถึงสัตว์อสูรกระหายเลือดเหล่านี้ด้วย มีใครบ้างที่สั่งพวกมันได้ นี่เป็น
ปรากฏการณ์ที่ไม่มีใครคาดถึงด้วยซ้ำ

ฝูงค้างคาวโลหิตที่พยายามบินฝ่าปราการล่องหนเข้ามา บินย้อนกลับ
ไปทางที่รองเจ้าสำนักกงซุนหยุนั่งอยู่ ด้วยคำสั่งที่ได้รับมาทำให้พวกมันทำร้าย
เพียงคนผู้นั้น หาได้สนใจใครไม่ ทุกคนพากันลุกหนีค้างคาวจำนวนมากที่จู่ๆ
ก็หลุดออกมาจากเขตอาคม

มีเพียงเจ้าสำนักท้าวป้อที่ปกป้องรองเจ้าสำนักกงซุนหยุนเพียงคนเดียว
ทุกอย่างฉุกฉะหุกฉุนววยไม่น้อย ไบหน้าของกงซุนหยุนเต็มไปด้วยรอยจิกข่วน
เส้นผมสีดอกเลายุ่งเหยิง ทั้งยังถูกจิกตึงจนขาดวิน ผมหงอกที่ศีรษะที่มีเลือด
ไหลนอง

“หายนะ!” เหล่าอาจารย์พากันตะโกนลั่น ถอยออกห่างอย่างตกใจ
ค้างคาวโลหิตไม่ทำร้ายพวกเขา แต่ถ้าคิดยื่นมือเข้าช่วยรองเจ้าสำนักก็จะถูก
เล่นงานโดยทันที แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ยังมีคนเข้าไปช่วย ไม่ได้ทอดทิ้งเสีย
ทั้งหมด

รั้วซียืนยิ้มขณะที่มวยผมกลับดังเดิม จึงลู่อื่นเข้ามากระซิบบอกๆ ให้
ได้ยินกันสองคน “เจ้าทำเกินไปแล้วศิษย์น้อง”

รั้วซีเบะปากไม่ยอมรับคำกล่าวหา น้ำเสียงหวานปนอูบอิบ “นี่ยังน้อย
ไปด้วยซ้ำ”

กว่าทุกอย่างจะกลับคืนสู่สภาพเดิมก็ใช้เวลานาน รองเจ้าสำนักกงซุนหยุน
ถูกหามออกไปด้วยสภาพบาดเจ็บสาหัส ส่วนเจ้าสำนักท้าวป้อและอาจารย์
คนอื่นๆ ได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

รู้ว่าซึ่เบิกตากว่างเหมือนจะนี่กอะไรซึ่ขึ้นมาได้ ก่อนจะหันกลับไปหาจิงลู่
ที่ยืนอยู่ด้านหลัง เธอขยู่มคอเลื้อของเขาลางถาม “ศิษย์พี! ซ้าจะไม่อดได้ของ
รางวัลเซหรือไม!”

จิงลู่จะหัวเราะก็ไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก นางทำทุกอย่างวุ่นวายขนาดนี้
ทว่ายังไม่ลืมของรางวัลอีกหรือ

รั้วซีที่สิบเก้า

เสียใจ

รั้วซีได้ของรางวัลสมใจ โดยเจ้าสำนักท้าวป่าอีดำเนิการเป็นประธาน ในการประชันหลอมไอศถ และให้อาจารย์สาขาวิชาปฐโศถช่วยกันตัดสิน ทุกคนมีความเห็นตรงกันว่าจึงลู่ันมีพรสวรรค์อย่างแท้จริง ไอศถสลาย พลังยุทธ์ที่เขาหลอมขึ้นนั้นไว้เทียมทาน

ผู้เยี่ยมยุทธ์ซึ่งทดลองกินเข้าไปจากที่เกรงกร้าวหัวหาญพลันเปลี่ยน เป็นคนธรรมดาในเวลาต่อมาอย่างไม่น่าเชื่อ คนผู้นั้นรู้สึกได้ว่าชุมพลังที่สั่งสม มาหายวับไปราวกับเขาไม่เคยมีมันมาก่อน ทำให้ผู้ที่กินเข้าไปเกิดความหวาด กลัวว่าเขาจะกลับมามีพลังยุทธ์ดั้งเดิมหรือไม่ หากมิได้อาจารย์หลายท่าน ช่วยกันยืนยันในเรื่องที่พลังยุทธ์ยอมพินฟูกลับมา เกรงว่าคงจะไม่จบลง โดยง่าย

ชื่อหมาฮ่วยหลังพายแพ้ยับเยิน มีอาจหลอมไอศถอู้ได้สำเร็จ ซ้ำร้าย พิษที่โดนเข้าไปยังทำลายจุดชีพจรทั้งแปด นางมีอาจใช้พลังยุทธ์หลอมไอศถ ได้อีกต่อไป จนกว่าจะรักษาและพักฟื้นเป็นเวลานาน ความฝันที่จะได้ก้าวข้าม ไปสู่ผู้ปฐโศถชั้นกลางคงไม่อาจเป็นจริงในตอนนี้นางมีอายุเพียงสิบสี่หนาว

“ฮื่อๆ ท่านเจ้าสำนักต้องให้ความเป็นธรรมแก่ศิษย์นะเจ้าคะ สมุ่ไนพร ของศิษย์พี่จึงลู่มีพิษ ทำให้ศิษย์ต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้ เขาจงใจทำร้ายศิษย์ ต่อหน้าผู้คน แก่แค้นที่ศิษย์ได้ไอศถอู้ไป” ชื่อหมาฮ่วยหลังร้องไห้พุ่มพวยอยู่

ในอ้อมอกของพี่รองชื่อหมาเนี่ยเฉิง พลังร้องทุกข์ต่อเจ้าสำนักหัวป่า

นี่คือห้องส่วนตัวของชื่อหมาฮุยหลิง ในเรือนพักของตระกูลชื่อหมาที่ อยู่ภายในสำนักศึกษาหลวง ห้องนี้ตกแต่งอย่างเรียบง่าย เป็นสีขาวและสีอ่อน เสียส่วนมาก ดูสบายตาสบายใจเหมือนกับรูปลักษณะเจ้าของห้องไม่มีผิด

จึงลูที่ถูกล่าหาไม่ได้แก้ตัวแต่อย่างใดเพราะกำลังคิดเรื่องอื่นอยู่ คิซย์ น้องซีเออร์ช่างร้ายกาจนัก เขายังคิดอยู่ว่านางเจดีเกินไปที่มอบสมุนไพร่ล้ำค่า เพื่อแลกกับตำราไม้ก่ีเล่ม ทว่าสมุนไพร่พวกนั้นกลับมีพิษเพราะใช้ทดสอบเขา อีกทอดหนึ่ง

ตอนแรกจึงลูเห็นแล้วว่าสมุนไพร่พวกนั้นถูกพันไว้ด้วยเส้นไหมบาง อย่าง มันคือไหมจากหนอนไหมบุหลันเจ็ดทิวที่เพาะเลี้ยงในแคว้นไป๋หู ไร่ก่ีลิน และไม่มีคมผิดปกติใด แต่เขาเป็นคนรอบคอบ จึงตรวจสอบจนในที่สุดก็ พบว่าไหมเส้นนั้นละลายได้และมียาพิษเคลือบอยู่

หากถูกตัดด้วยของมีคม ไหมจะละลายและพิษจะแทรกซึมเข้าไปใน สมุนไพร่โดยทันที เส้นไหมถูกปรุงแต่งกับสมุนไพร่บางชนิดที่มีผลตอบสนอง กับแร่ธาตุ ต้องใช้วิธีแกะออกตามเงื่อนไขที่คิซย์น้องซีเออร์ผูกเอาไว้เท่านั้นถึงจะ ปลอดภัย ถ้าใช้มือสัมผัสโดยตรงจะไม่ถูกพิษ ยกเว้นก็แต่เส้นไหมจะละลาย

แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่ามีพิษ เขาเพียงนำสมุนไพร่แช่ลงในน้ำให้เส้นไหม เปียกชื้น พิษที่เคลือบแฝงอยู่จะทำให้เส้นไหมเปลี่ยนสี แต่พอนำขึ้นจากน้ำแล้ว ก็กลับมาเป็นสีเดิม นางช่างมีลูกเล่นหลากหลายเสียเหลือเกิน

ยาพิษนี่คือ 'ยาพิษดับสวรรค' ซึ่งต่างจากโอสถสลายพลังยุทธ์ตรงที่ ยาพิษตัวนี้มีผลเสียกับร่างกาย ในขณะที่โอสถไม่มีผลเสีย เพียงแต่มีฤทธิ์ตาม โอสถที่ปรุงขึ้น

ยาพิษดับสวรรคมีผลเฉพาะกับคนที่มิพรสวรรค์ของผู้ปรุงโอสถ โดย จะดูดพลังยุทธ์เป็นจำนวนมากในเวลาอันรวดเร็ว ซ้ำยังทำลายจุดชีพจรทั้งแปด ทำให้เดินพลังไม่ได้อีกต่อไป จำต้องรักษาให้หายดีเสียก่อน ก็ถือว่าร้ายแรง พอควร หากคนผู้นั้นต้องการก้าวหน้า แต่กลับมีอาจทำได้ ราวกับเป็นคน

ธรรมดาที่ไม่มีความพิเศษใดให้อวดอ้างอีก

ชื่อหมาผู้ยหลังที่มีร่างกายครบทุกส่วนจึงไม่ต่างจากการถูกตัดแขนและขา ประหนึ่งเป็นบุคคลไร้ค่าในตอนนั้น

จึงลุ่มหมายจะแกะเส้นไหมต่อหน้า ให้รั้วซีเห็นว่าเขารู้ทัน จึงปล่อยทิ้งเอาไว้ในสภาพเดิม เพราะใจคดโกงของรองเจ้าสำนักและชื่อหมาผู้ยหลังทำให้ต้องมิจุดจบเช่นนี้ เขาเองก็ช่วยอะไรไม่ได้ แต่ถ้าจะให้เอ่ยเตือนในตอนนั้นก็เกรงว่าจะถูกศิษย์น้องซีเออร์เห็ดดเสียดก่อน แน่แน่นอนว่าเขาต้องเลือกตัวเองมากกว่าผู้อื่น

“เจ้ามีสิ่งใดจะกล่าวหรือไม่” เจ้าสำนักหัวป่าอีถามจึงลุ่มที่เอาแต่เสียบแต่กลับนั่งอมยิ้มเหมือนกำลังรำลึกถึงอะไรบางอย่างที่มีความสุข

จึงลุ่มเอ่ยตอบเสียงเรียบ ใบหน้าหล่อเหลาแบบบริสุทธิรั้วร้องรอยพิรุณใดๆ “เรียนท่านเจ้าสำนัก เดิมทีสมุนไพรพวกนั้นเป็นของศิษย์ถูกต้องแล้ว ทว่าศิษย์ไม่มีทางรู้ได้เลยว่านั่นจะสุมจับรายชื่อโอสถใหม่ แล้วศิษย์จะจงใจทำร้ายนางเพื่อแก้แค้นได้อย่างไร กลับกัน ถ้าผู้ที่ได้หลอมโอสถอยู่ตอนนั้นเป็นศิษย์คนที่ถูกปองร้ายย่อมเป็นศิษย์มิใช่นาง อย่างนี้สมควรโทษศิษย์หรือโทษโชคชะตาละขอรับ ท่านเจ้าสำนักโปรดชี้แนะ”

ชื่อหมาผู้ยหลังยังคงไม่ยอม รั้วร้องพลางกอดพีรธเนน “ศิษย์ที่ย่อมรู้ว่าในสมุนไพรมีพิษถูกหรือไม่ แล้วเหตุใดท่านไม่เตือนข้า! นี่มิใช่ที่ท่านจงใจให้ข้าถูกพิษหรือ”

“อ้อ แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่รู้กันเล่า เจ้าเองก็เป็นผู้ปรุงโอสถเหมือนกับข้าก่อนจะเริ่มหลอมโอสถ ท่านรองเจ้าสำนักมิได้ให้ตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนหรือ การที่เจ้ากล่าวโทษข้าเช่นนี้มิใช่เพราะตัวเองไร้ความสามารถ ไม่มีความรอบคอบ แยกแยะไม่ออกว่าตัวไหนคือสมุนไพร ตัวไหนคือยาพิษ ช่วยบอกข้าได้หรือไม่ว่า เจ้าเต็มใจเอายาพิษเข้าไปหลอมโอสถด้วยตัวเอง หรือเป็นข้าที่บังคับเจ้ากัน”

รั้วซีแอบปรบมือในใจเพราะเห็นเขาใจติดกับผู้อื่นเสมอ มิคาดว่าวาจาจะ

คมกริบราวกับใบมีด ไม้ไผ่หน้าชื่อหมาฮ่วยหลิงที่กำลังอ่อนแอเลยแม้แต่น้อย
ชื่อหมาฮ่วยหลิงกัดฟันจนแทบแตก กำมือแน่น เล็บจิกเข้าเนื้อด้วยความ
แค้นใจ หน้าตานางไหลจนจวนเจียนจะเป็นสายเลือดอยู่รอมร่อ

เจ้าสำนักหัวป่าอื้อเอ่ยขึ้นเพื่อยุติ “เออะ เรื่องนี้จึงลู่ไม่ผิด เป็นอย่างที่เรา
กันว่าสมุนไพร่นี้เป็นของเขา ทว่าเขาไม่มีทางรู้ว่าไอศถของตัวเองจะถูกลับ
เปลี่ยนไปให้ผู้อื่น และก่อนจะเริ่มหลอมก็ได้ให้ตรวจสอบอย่างละเอียดแล้ว
เป็นเจ้าของที่สะเพร่า ไม่มีคุณสมบัติพอจะแยกแยะถึงความแตกต่างระหว่าง
สมุนไพร่กับยาพิษ ของทุกอย่างวางไว้ตรงพื้นที่นั้นมาตลอด มีหลายสายตา
คอยจับจ้อง เป็นไปไม่ได้ที่จิ้งลู่จะวางยาเจ้าหลังจากสลับรายชื่อไอศถกันแล้ว
ฉะนั้นถ้าเรื่องราวเป็นไปในรูปแบบเดิม ผู้ที่อาจจะถูกพิษก็คือจิ้งลู่ แต่เป็นเจ้า
ที่โชคร้ายเองชื่อหมาฮ่วยหลิง”

รั่วซียื่นฟังชื่อหมาฮ่วยหลิงด้วยความพลอดปรอง พยักหน้าพอใจกับคำ
ตัดสินของเจ้าสำนักหัวป่าอื้อ

จิ้งเหยียนพาจิ้งลู่จากไปเพราะอยากสนทนากับน้องชายใจจะขาด

จิ้งลู่หยุดเดินขณะกำลังจะผ่านรั่วซี ก่อนที่จะไม่ได้พบหน้ากันอีกสาม
วัน เขาระงับให้นางได้ยืนกันสองคน “เสบนัก”

รั่วซีทำหน้าที่ทะเล้นแล้วตอบกลับ “ไม่ต่างกัน”

ตอนนี้เธอมีเวลาว่างถึงสามวัน เนื่องจากเจ้าสำนักหัวป่าอื้อประกาศปิด
สำนักศึกษาหลวงเพื่อปรับปรุงลานฝึกยุทธ์ใหม่ ตั้งแต่เปิดภาคการศึกษา
ก็เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นที่นั่นตติๆ กัน จำต้องเชิญได้ชื่อหลายท่านมาทำพิธีขับไล่
สิ่งชั่วร้าย ผู้คนที่มีความเชื่อแบบโบราณ หากมีเรื่องราวเกิดขึ้นในสถานที่เดิม
ซ้ำๆ ก็จะทำพิธีเพื่อขอพรต่อสวรรค์ และถ้าฝนไม่ตกก็จะทำพิธีขอฝนด้วย
เช่นกัน

ภายในเรือนมู่ตาน⁵ รั่วซีนั่งเผชิญหน้ากับชื่อหมาฮ่วยหลิง วันที่ชาย
ของเธอดูแปลกไป สีหน้าของเขาเคร่งเครียดและจริงจัง ใบหน้าหล่อเหลา

คมคายไว้แหวล้อเล่นอย่างทุกที

ชื่อหมาซุนจื่อซบยับริมฝีปากเพื่อเป็นฝ่ายพูดก่อน “ซีเออร์ เรื่องในวานนี้เป็นฝีมือของเจ้าไชหรือไม่ว่าง รวบรวมถึงเรื่องที่น่าอึ้งเล็กต้องบาดเจ็บเช่นนั้นด้วย” เพราะอาลู่เคยบอกเขาว่าสมุนไพร่กล้าค่าและหายากพวกนั้นเป็นซีเออร์ที่มอบให้ รัวซีซิมวดคิ้ว รู้สึกเจ็บในใจลึกๆ ด้วยเธอนับถือชื่อหมาซุนจื่อเป็นที่ซายไปแล้ว และถ้าเขาจะรังเกียจเธอเพราะเรื่องนี้จนทำให้ความสัมพันธ์ที่ดีต้องจบลง เธอคงทำใจได้ยากนัก

“ใช่ เป็นข้าเอง” รัวซียอมรับในสิ่งที่ตัวเองทำ พร้อมกับเอนหลังฟังผนังห้องด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ทั้งยังไม่แก้ตัวด้วยว่า ถ้าชื่อหมาซุนจื่อหลังมิกระหายอยากได้ของผู้อื่น นางจะพบเจอเรื่องโหดร้ายเหล่านี้หรือ

ชื่อหมาซุนจื่อกำมือแน่น ถ้ามเสี่ยงล่อใดพัน “โยเจ้าถึงได้ทำร้ายนางข้าแล้วข้าเล่า ที่ผ่านมายังไม่พอรี ตอนนี้อย่างรุนแรงกว่าเดิมมากนักรวรวี่ซึ่งพลังยุทธ์ เพียงติดด้วยปลายนิ้วก็ตายแล้ว แต่ครั้งนั้นเจ้ากลับทรมาณนางด้วยการทำลายพรสวรรค์เพียงหนึ่งเดียว รวี่หรือไม่ว่านางต้องพักฟื้นรักษาตัวนานเท่าไรถึงจะหายเป็นปกติ”

รวี่รู้สึกเสียใจ ที่ผ่านมามาตอนที่ชื่อหมาซุนจื่อหลังทำร้ายเจ้าของรวง พี่ซายทำไมถึงไม่รับรู้บ้าง เขาโดนความอ่อนโยนของชื่อหมาซุนจื่อหลังบังตาเสียจนมิคิดจะโทษเขาก็ไม่ได้ ในเมื่อชื่อหมาซุนจื่อคนก่อนหญิงผยองและร้ายกาจ ทำร้ายชื่อหมาซุนจื่อหลังต่อหน้าต่อตาคนมากมายตลอดเวลา ผิดกับชื่อหมาซุนจื่อหลังที่ทำอะไรลับหลัง ไร้วัดจับได้

“นานเท่าไร” เสียงของเธอเย็นชาจนทำให้คนฟังรู้สึกหนาวสะท้านในใจ “หนึ่งปีเป็นอย่างต่ำ”

“นางสมควรโดนเช่นนั้นแล้ว” เธอตอบอย่างไม่ใส่ใจ ไร้วัดซึ่งความรู้สึกผิดเพียง!

⁵ มู่ตาน หมายถึง ดอกโบตั๋น

นี่เป็นครั้งแรกที่ชื่อหมาซุนจื่อเงี้ยวมือตบหน้าห้องสาวร่วมมารดาด้วย อารมณ์โกรธจัด เขาคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำพูดนี้จากปากของนาง ช่วงนี้นาง กลายเป็นน้องสาวที่น่ารัก ซ้ำยังอ่อนโยนและมีน้ำใจ แต่กับครอบครัวเดียวกัน เหตุใดถึงได้ใจร้ายเช่นนี้

ใบหน้าของรั้วซีหันไปตามแรงตบจากผู้มีพลังยุทธ์สายสีดำ ริมฝีปาก ของเธอแตกจนรู้สึกได้ถึงเจ็บ แต่มันก็แค่ผิวภายนอก ขณะที่ใจ ของเธอนั้นเจ็บยิ่งกว่า

โลหิตสีสดไหลลงมาตามมุมปากของรั้วซี บาดเคืองหัวใจพี่ชายที่เพิ่ง ทำร้ายนางไปเมื่อสักครู่ ชื่อหมาซุนจื่อเงี้ยวอย่างไม้อาจควบคุม

นี่เขาทำอะไรลงไป!

“ซีเออร์ ข้าไม่ได้...” ชื่อหมาซุนจื่อเงี้ยวมือหวังจะขับเลือดให้ และตรวจดู ริมฝีปากของนาง

รั้วซียกแขนขึ้นมาทันเอาไว้ สลัดมืออบอุ่นของพี่ชายทิ้งอย่างไม่ยติ สีหน้าของเธอเย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็งหมื่นปี ใบหน้าเล็กรูปไข่ค่อยๆ หันกลับมา ดวงตากลมโตแดงระเรื่อขณะจ้องสบตาพี่ชายเข้มง ในตาคู่นั้นเจือด้วยความ เจ็บปวดอย่างเหลือล้น

เธอสูดลมอก่อนจะเอ่ยเสียงสั้นเครือ “พี่ใหญ่! สักวันท่านจะรู้ว่าเหตุใด ข้าถึงได้ตอบโต้นางคืนอย่างร้ายกาจ แต่ถ้าท่านอยากรู้ในตอนนี้อาจบอกให้ อยู่หลังผสมยาพิษลงในใบชาที่หัวของข้ามาเป็นเวลานานแล้ว นางวางยาพิษ ข้ามาหลายปีจนร่างกายข้าอ่อนแอ ท่านก็เคยพาผู้ปรุงโอสถมาตรวจข้ามิใช่หรือ เขาว่าอย่างไรล่ะ ฮี! บอกว่าข้าเพียงไม่แข็งแรง ให้หมั้นรักษาสุขภาพให้ดี ใช่หรือไม่ นั่นมันก็แค่คำวินิจฉัยยี่ผีผิดพลาด ท่านคงไม่รู้ว่าจะอยู่หลังที่อ่อนโยน จะกระทำการเรื่องเช่นนี้ได้ ใช่หรือไม่” วาจบเธอก็นำกล่องชาที่อยู่บนชั้นมาวางลง บนโต๊ะ ก่อนจะเปิดให้พี่ชายได้เห็นชัดๆ

“นี่เป็นใบชาปีหลังสุดใหม่ หลังจากที่ข้ากลับมาจากเมืองฟง มันถูก ผสมด้วยยาพิษที่ร้ายแรงยิ่งกว่าเดิม และข้าก็เลิกดื่มมันแล้ว ท่านจะลองเอาไป

ตรวจสอบถึงที่มาที่ไปดูหรือไม่”

ในหัวของชื่อหมาซุนจื่อคล้ายมีมานหมอบตบั้งจนชาวโพลนและสลัวมัว นี่มันเรื่องอะไรกัน! เขาเอากล่องขานนั้นมาถือไว้ด้วยความรู้สึกหลากหลาย เป็นไปได้ด้วยหรือที่พี่น้องในครอบครัวของเขาคิดจะเอาชีวิตกันเอง แม้ที่ผ่านมาพวกนางจะทำร้ายกัน ก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทว่าวันนี้กลับรุนแรงถึงขั้นเอาชีวิต

ชายหนุ่มคิดทบทวน ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาซีเออร์อ่อนแอ ทว่าในตอนนั้นก็กลับเปลี่ยนไป ร่างกายแข็งแรง มีน้ำมีนวลไม่ผอมบางเหมือนแต่ก่อน เช่นนั้นการที่นางถูกวางยาพิษมาโดยตลอดย่อมเป็นเรื่องจริง

“เข้าไปเมืองฟงเพราะทนข่าวลือในเมืองหลวงไม่ไหว ชู่ยหลิงปล่อยข่าวลือให้ข้าต้องอับอาย แถมยังให้ท่านรองเจ้าสำนักสงฆ์บเซียมมาเพื่อให้ข้าได้เข้าศึกษา เพราะอะไรที่ใหญ่มากหรือไม่ นางต้องการให้ทุกคนได้รู้ว่าข้าไร้ซึ่งพลังยุทธ์ เป็นขยะที่ไร้ค่าและน่ารังเกียจ ทำให้ผู้มีพลังสองสายอย่างที่เคียวัดได้ไม่ ท่านก็เห็นแล้วว่าวันนั้นข้าถูกรุมประณามเช่นไร ถ้าข้าเป็นคนไร้ความสามารถจริง ท่านคิดว่าวันนี้ข้าจะมีชีวิตอยู่อย่างไร มิต้องถูกผู้อื่นเหยียบย่ำจนตายหรือ”

คำพูดของน้องสาวเหมือนแว่วมาจากที่ไกลๆ ชื่อหมาซุนจื่อกุมขมับครุ่นคิดตาม ดวงตาของเขายังไม่ละจากริมฝีปากที่แตกของนาง

“วันแรกๆ ไปเยือนสำนักศึกษาหลวง ข้าต้องเผชิญกับอักขระวิมูญณภูตขับร้องที่ไม่มีผู้ใดเคยผ่านได้ ท่านคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญอย่างนั้นหรือ ศิษย์ใหม่อย่างข้าสมควรต้องพบเจอเรื่องพวกนี้หรืออย่างไร”

รั่วซียังคงพูดต่อไป ระบายความรู้สึกอัดอั้นมากมายออกมา ดวงหน้าเล็กเงยขึ้นเพื่อไม่ให้มีน้ำตาที่คลออยู่ไหลริน หากเป็นเรื่องของครอบครัว เธอจะอ่อนไหวเป็นพิเศษ ก็เพราะเธอนับชื่อหมาซุนจื่อเป็นที่ขายไปแล้ว เธอจึงเสียใจอย่างยิ่งที่ถูกเขาตบ

ชื่อหมาซุนจื่อถึงกับทนฟังต่อไปไม่ไหว ลูกขึ้นคว้าตัวน้องสาวมากอดแนบแน่น ร่างเล็กของนางลั่นเทา ชั่วยังแข็งขึ้นมิให้เขาแตะต้องตัวอีกด้วย

แต่เขาจะไม่ยอมกลายเป็นอ้อมกอดนี้ แม้นางจะลงมือทุบตีเขาจนปางตายก็ตาม เขามิได้ไปแล้วจริงๆ ที่ไม่ดูแลนางให้ดี เห็นนางเอาแต่ใจ เท่เยวเล่นไปวันๆ จึงปล่อยปละละเลย ด้วยคิดว่านางนั้นไม่มีทางกลับตัวได้

รู้ว่าซีที่พยายามกลั่นแกล้งนางจึงรู้ว่าให้พุ่มหน้าลงบนอกกว้างของพี่ชาย เธอทุบลงไปบนอกซ้ายของเขาคือดีดสะทอนเป็นจังหวะ ทุกวันนี้ถ้าไม่มีเลียวยเยยชีวฟางเซียน หรือเสวี่ยหมิง เธอจะทนอยู่ในโลกที่อ้างว้างนี้ได้อย่างไร คนผู้นี้เป็นพี่ชายของเธอก็สมควรต้องรักเธอสิ เหตุใดเขาถึงโง่เขลาดูไม่ออกว่านางนี้เคยถูกทำร้ายมานานเท่าไรแล้ว

“ข้าขอโทษ...” ซื่อหม่าซุนจื่อปวดหนึบในใจ เขาทอดทิ้งนางมานานเกินไป

“วันนี้ขู่หลังผลักเข้าไปทางอสรพิษหน้าลิบ! ขู่หลังกับท่านรองเจ้าสำนักต้องการใช้คางคาวโลหิตทำร้ายข้า ท่านก็เห็นว่าพื้นที่ของข้ากับจิ้งลู่มีคางคาวมารุมทำร้ายจำนวนมาก นางต้องการทำร้ายข้า ท่านพี่ได้ยินหรือไม่!”

รู้ว่าซีพร่งพริ้วความน้อยใจมากมายออกมา ถ้าแม่แต่ซื่อหม่าซุนจื่อก็ไม่เชื่อ เขาคงไม่มีคุณสมบัติพอให้เธอรัก และเขาจะไม่ใช้พี่ชายของเธออีกต่อไป!

ซื่อหม่าซุนจื่อยิ่งกระซิบกอดนางแน่น สิ่งที่น่ากลัวว่าทั้งน้ำตานันเขาเห็นทั้งสิ้น แต่เขากลับมองจุดที่ขู่หลังถูกทำร้ายมากกว่า เพราะเห็นว่าซีเออร์มีพลังยุทธ์ ถึงได้มองข้ามไปสงสารขู่หลังที่ไร้ซึ่งพลังยุทธ์ติดกาย จนมองซีเออร์เป็นน้องสาวใจร้าย โดยไม่ได้นึกถึงว่าซีเออร์ช่วยขู่หลังเอาไว้ถึงสองครั้งสองครา ขณะที่เขากลับกล่าวโทษนาง ตบหน้านาง และทำร้ายจิตใจนาง เขามั่นเป็นพี่ชายที่ใช้ไม่ได้

“ข้าขอโทษ...” ชายหนุ่มไม่อาจสรรหาคำที่ดีกว่ามาปลอบโยนนางได้ เขาได้แต่พูดคำเดิมๆ ที่ข้างโบงหูของนาง

น้ำเสียงของรู้ว่าซียิ่งเย็นชาขึ้นไปอีกเมื่อกล่าวประโยคต่อไปนี้ “ถ้าขู่หลังยังคิดทำร้ายหมยเอาชีวิตข้า ข้าก็จะฆ่านาง!” ดวงหน้าเล็กที่เต็มไปด้วยน้ำตาเผยมองสบกับพี่ชายเพื่อยืนยันว่าเธอพูดจริง

“ได้! ถ้าฮุยหลังหมายเอาชีวิตเจ้า ข้าจะฆ่านางกับมือเอง” ซื่อหม่าซุนจื่อตอบอย่างจริงจัง แม้จะเป็นน้องสาวเช่นเดียวกัน ทว่าเขาก็ไม่อาจปล่อยเอาไว้ ต้องจัดการอย่างเด็ดขาด เลือดที่ไหลเวียนอยู่เป็นสายเลือดของนักรบ หาใช่ชาวบ้านธรรมดาไม่ ถ้าท่านพอรู้เรื่องนี้เข้า ฮุยหลังอาจจะถูกสำเร็จโทษโดยทันทีก็ว่าได้ เขาจะให้โอกาสนางอีกครั้งหนึ่ง อีกแค่ครั้งเดียวเท่านั้น...

เมื่อปรับความเข้าใจกับซื่อหม่าซุนจื่อแล้ว รวีชีก็เก็บตัวอ่านตำรา แปลเป็นและคำสาป เธอกลับมากังวลเรื่องของเสวี่ยหมิงอีก วันนั้นเขาหายตัวไปตอนที่เธอเข้าไปตรวจดูอาการเสียนจู่ โดยไม่ได้ฝากใครมาบอกเธอเลยว่าจะไปไหน

ตำราที่จิ้งสุให้เธอมาเป็นตำราอย่างดี ทว่ากลับไม่อาจไขข้อข้องใจให้เธอได้ เดิมทีเธอคิดไปว่าเธอถูกอักขระอะไรบางอย่างแต่ก็ไม่อาจยืนยันได้ การวินิจฉัยโรคจะเดาสุ่มไม่ได้ หากรักษาผิดพลาดที่ตามมาย่อมร้ายแรง วิชาแพทย์ที่ร่ำเรียนมาก็สอนเรื่องเหล่านี้ แต่รวีชีไม่ใช่หมอรักษาคณไช้ เธอเป็นแค่ลูกคนหนึ่งที่ต้องการรักษาแม่ รักษาคนที่รัก ถึงได้เรียนรู้ศาสตร์แขนงนี้เท่านั้น

หญิงสาวปิดตำราแล้วลุกขึ้นแต่งตัวเตรียมจะออกไปข้างนอก เธอไม่อาจปล่อยให้เวลาให้ล่วงเลยไปอีกแล้ว จากคำบอกเล่าที่ว่าเสวี่ยหมิงจะอ่อนแอลงหลังวันพระจันทร์เต็มดวง มันจะเกี่ยวข้องกับบาดแผลบนหลังด้วยหรือไม่ ตอนที่เธอติดคำสาปต้องเจ็บปวดทุกคำคืนอย่างทรมาน แต่เธอเคยนอนร่วมเตียงกับเสวี่ยหมิงมาหลายหน ทว่ากลับไม่เคยเห็นเขาแสดงอาการแต่อย่างใด เธอจึงขบขันใจมากขึ้นไปอีกว่ามันจะใช้คำสาปที่เกิดจากอักขระจริงหรือไม่ นี่ก็ใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงเข้ามาทุกที ไม่รู้ว่าครั้งนี้อาการของเขาจะแย่กว่าครั้งก่อนหรือไม่

“คุณหนูจะไปไหนหรือเจ้าคะ นี่ก็ตีึกมากแล้ว” ซิวฟางเขียนถามขณะคลุ้มเสื่อซนลัทธิลงบนร่างของผู้เป็นนาย

“ข้าจะเข้าวังหลวงไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้เสียหน่อย มีเรื่องต้องสนทนากัน

ยาวเลยเชียวละ”

ยามราตรี ณ โรงน้ำชาเลี้ยงชื้อในเมืองหลวง

บุรุษทั้งสามกำลังร่ำสุราอยู่บนชั้นสองซึ่งเป็นห้องส่วนตัวที่ตกแต่งอย่าง
หรูหรา ตรงหน้าต่างเปิดโล่งเพื่อให้รับชมศิลปะการแสดง

เหล่าสตรีมากมายกำลังร่ำยาว่ำ ทุกนางล้วนมีรูปร่างอรชร งดงามน่า
หลงใหล ทั้งยังแต่งกายน้อยชิ้นด้วยเนื้อผ้าบางเบาดูยั่วชวนใจ แต่กลับมีอาจ
ทำให้บุรุษทั้งสามหลงเสน่ห์ที่ได้เลย

“โรงน้ำชาอะไรของเจ้า รวากับหอศกนิภาไม่มีผิด” จึงลุ่มบ่นอย่างเอือมระอา
ไม่น่าหลวมตัวตามออกมาให้เสียเวลานอนเพื่อสุขภาพเลย ตาที่ใช้คัดเลือก
สมุนไพรมานี้ต้องมาเห็นสิ่งที่มีผลต่อโรคหัวใจอย่างน่าโมโห เขาเคยอยู่ใน
สถานที่ที่เต็มไปด้วยสตรีเกือบเปลือยเช่นนี้เสียที่ไหนละ

“ฮ่า...เจ้าเองก็สมควรเปิดหูเปิดตาบ้าง ที่นั่นสตรีงดงาม แม้ไม่ใช่หอศกนิภา
แต่ก็ไม่ต่างกันมากมาย” จึงเหยียนวางจอกสุราที่เพิ่งกระดกหมดเมื่อสักครู่ลง
บนโต๊ะ ก่อนจะส่งสายตากรุ่มกริมให้สตรีสองนางที่ซุ่มสายตามองมาทางเขา

โคมไฟพลากสีที่ถูกทำขึ้นอย่างประณีตส่องแสงริบหรี่ ทำให้บางพื้นที่
มืดสลัว ยิ่งเสริมให้อาภรณ์ที่ดูยั่วชวนบางเบาของหญิงสาวทั้งหลายน่ามอง
มากขึ้น

เสียงดนตรีบรรเลงครึกครื้น ผู้คนมาเยือนอิมเอมไปกับความสำราญ
สำราญ ผิดก็แต่ซุนจื่อที่สวมอาภรณ์สีขาว ใบหน้าหล่อเหลาคมคายของเขา
แดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรา

แก๊ง!

จอกสุราร่วงหล่นจากมือของซุนจื่อ กระแทกกับโต๊ะจนเสียงดังกังวาน
เขาระบายความเศร้าหมองด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้เพราะเมามาย “ข้านะ...
มันบัดซบ!”

จึงเหยียนหยิบจอกใบใหม่มาแล้วรินสุรากลั่นหอมหวานจนเต็มปริ่ม ไม่

ลืมนี่จะขยิบตาให้สตรีด้านข้างด้วย “ดื่มเสียให้พอ นี่เจ้าเรียกพวกเราออกมา
ไม่คิดจะเล่าให้ฟังหรืออย่างไร ว่าประสบปัญหาหนักใจอันใด”

พอถามถึงปัญหา ชุนจือพลันเปลี่ยนสีหน้าเป็นเครียดขริม เขายกจอก
กระดกรวดเดียวจนหมด พลังหยีตาเพราะรู้สึกแสบร้อนขึ้นจมูก ริมฝีปาก
บิดเบี้ยวจากกลิ่นหอมฉุนของสุราที่ทั้งร้อนลวกและขมปร่า เขากะแทกจอกลง
บนโต๊ะด้วยความอัดอั้น “ข้าทำให้ซีเออร์เสียใจ...”

ในที่แรกสองพี่น้องไม่ได้สนใจนัก แต่คำบอกเล่านี้กลับทำให้พวกเขา
มีปฏิกิริยาฉับไว โดยเฉพาะจึงลู่ผู้เมื่อหน้าและรำคาญสตรีมากมายที่เอาแต่
มองมาทางเขา “เจ้าทำให้นางเสียใจ? คงมิใช่เรื่องในวันนี้กระมัง”

ชุนจือยกกาสุราที่เติกรับใช้เฟิงนำมาส่งให้ใหม่กรอกเข้าปากหลายอีก
ด้วยความรู้สึกผิด

จึงลู่ที่เห็นท่าที่ทุกขระทมเช่นนี้ของสหาย ใบหน้าหล่อเหลาแบบบริสุทธ์
ของเขาก็คล้ายไม่พอใจ จึงขยิบริมฝีปากเทศน์บุตรชายคนโตจวนแม่ทัพ “เจ้า
คงมิได้โทษซีเออร์ว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดใช่หรือไม่ ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น
นับว่าเป็นพี่ชายที่แย่มาก เจ้าน่าจะรู้อะไร ซื่อหม่าอยู่หลังต่างหากที่เป็นคน
ก่อเรื่องก่อราวให้วุ่นวาย ซีเออร์เป็นผู้ถูกกระทำมาโดยตลอด”

กล่าวถึงตรงนี้จึงลู่ก็อดที่จะสงสารรั่วซีไม่ได้ ตั้งแต่รู้จักกันมาเขาก็ได้
รู้ว่าแท้จริงแล้วซีเออร์นั้นแข็งแกร่งอ่อนใน นางวางตัวว่าเข้มแข็งอยู่เสมอ
ก็เพื่อปกป้องตัวเองเท่านั้น ใครกันที่อยากจะให้ปัญหาวิ่งเข้าใส่ทุกครั้ง ไม่รู้ว่า
เป็นวรเป็นกรรมอะไรของนาง ตั้งแต่เรื่องของหลิวหนิงฮวา กับเจียวหลานแล้ว

ชุนจือยกแขนปาดสุราที่ไหลออกจากปาก จ้องหน้าสหายทั้งสองเขม็ง
ในดวงตาลูกไซนด้วยไฟแค้น ใช่ เขาแค้นตัวเองยิ่งนักที่ตบตีนาง

“ข้าทำร้ายจิตใจนางไม่พอ ยังลงมือกับนางอีกด้วย” ดวงตาแดงระเรื่อ
เมื่อนึกถึงหน้าตาของน้องสาวที่ไหลลงมาราวท่าบแตก นางรักเขา เขารู้ แต่เขา
กลับทำร้ายคนที่รักด้วยมือที่ควรจะปกป้องนางเสียนี้

“อะไรนะ!” สองพี่น้องโพล่งขึ้นมาพร้อมกัน พวกเขาคิดว่าชุนจือแค่

ต่อว่านางเล็กเล็กน้อย ไม่นึกว่าจะถึงขนาดลงมือทำร้ายร่างกาย

จึงเหยียนเล็กทำสายตาเจ้าชู้ใส่สตรีด้านล่าง แล้วกลับมาสนใจสหายอย่างเต็มที่ “เจ้าบ้าไปแล้ว! ถึงจะโกรธนางอย่างไร เหตุใดไม่ถามความให้กระจ่างเสียก่อน”

“นางปากแข็งนัก ไม่ยอมเล่าอะไรสักอย่าง ซ้ำยังทำสีหน้าเย็นชาไม่รู้สิกรู้สำนึกในสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย ตอนนั้นข้าขาดสติ พอมารู้ตัวอีกทีก็ทำร้ายนางไปแล้วเฮ้อ...นางถึงกับระบายความคับแค้นใจให้ฟังมากมาย ทั้งที่ไม่เคยบอกกล่าวอะไร นางคงผิดหวังในตัวข้ามากเหลือเกิน”

“เจ้าคงมิได้ตะหนิงใช่หรือไม่” จึงลู่ถามพลางจับผิด ด้วยขัดเคืองแทนซีเออร์ยิ่งนัก น้ำเสียงจึงแข็งกระด้างและเย็นชา

“เปล่า ข้าตบนาง...ด้วยมือนี้” ชุนจื้อยกมือขวาขึ้นมาให้สหายดูด้วยสีหน้าเมามาย บนนั้นยังมีคราบเลือดติดอยู่

“จะ...เจ้า!” จึงลู่เห็นคราบสีแดงบนมือของสหายก็โกรธจนตัวสั่น มือทั้งสองคลำหาตามแขนเสื้อ ไม่รู้ว่าเขาพกไอศกรักรักษาบาดแผลกับลดปวดมาด้วยหรือไม่

“นางโกรธเจ้าหรือไม่” จึงเหยียนถามบ้าง

“โกรธหรือ? ฮ่าๆ นางไม่ແ่แต่จะโกรธข้าด้วยซ้ำ นางกลับกอดข้าด้วยความรู้สึกรักมากมาย ซ้ำยังอภัยให้อย่างง่ายดายอีกด้วย”

ชุนจื้อหัวเราะคล้ายจะคลุ้มคลั่ง ก่อนจะกรอกสุราลงคอไปอีกหลายอีกหากซีเออร์ตำทอสังข์ เขาคงจะรู้สึกดีกว่านี้ แต่นางกลับดุด่าแ่รากับจะแตกหักได้ เขาบางเหมือนนั้บจะหายไปได้ทุกเมื่อ เขามันแ่ที่ลุด แต่เห็นว่านางเข้มแข็งก็ให้ผู้อื่นทำร้ายนางได้ หรือแ่เห็นว่ามีผู้อื่นไร่เร็วแ่แรกก็ให้ผู้นั้นข่มเหงนางได้ใช่หรือไม่ เขามันหน้ามืดตาบอดจริงแท้

จึงลู่ขมวดคิ้วพลางแ่ย “ไม่มีทางที่นางจะไม่แ่คินเจ้าหรือก แ่นางจะอภัยให้ก็ตาม แ่รอยแ่แผลในใจที่เจ้าสร้างแ่ไว้และความเจ็บปวดนั้นจะคอยทำร้ายนางอยู่เรื่อยไป ซีเออร์คงไม่พุดกับเจ้าอีกหลายวันเป็นแน่”

“นั่นคือสิ่งที่ข้ากลัวที่สุด นางทำให้ข้าคาดเดาไม่ถูก” ชุนจื่อตอบพลางมองไปบนเวทีที่เปลี่ยนจากการร่ำรำมาเป็นกาการดัดพิน ทำให้เขาเห็นภาพซ้อน ว่าสตรีอื่นเป็นน้องสาวซึ่งกำลังดัดพินด้วยท่วงทำนองเคร้าสร้อย ความรู้สึกผิดในใจยิ่งกดทับจนเจ็บปวดกว่าเดิม ดวงตาพร่ำเลือนเพราะเมามายจนเขาเห็นสตรีผู้นั้นเป็นน้องสาวไปเสียแล้ว ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นยืนเหมือนถูกสะกด

“เจ้าจะไปไหน” จิ่งเหยียนร้องแซนสหายเอาไว้เมื่อเห็นท่าไม่ดี เมามายถึงเพียงนี้ถ้าปล่อยไปก็ไม่พ้นไปมีเรื่องกับผู้อื่น

“ข้าจะลงไปพาซีเออร์ขึ้นมา ใครบังอาจให้นางไปนั่งเล่นพินที่ตรงนั้น!” ชุนจื่อชี้ให้สหายดูด้วยสีหน้าโกรธจัด

จิ่งลู่ถอนหายใจยาว สหายของเขาเมามายถึงกับเห็นภาพลวงตาเสียแล้ว “เจ้าต้องตีกับนางให้มาก โถโทษในการกระทำอันลึนลิด มิใช่ทำตัวบ้าคลั่งเช่นนั้น นั่นนะใช่ น้องสาวของเจ้าเสียที่ไหน”

พอถูกขัดใจเข้าหอนอยชุนจื่อก็ฮึดฮัด “เจ้าเองก็คิดจะหลอกล่อน้องสาวของข้าเหมือนกับอาเหยียนไซ่หรือไม่!” เขาหันกลับมาหาเรื่องจิ่งลู่ด้วยการกระซาคคอเลื้อออีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจ

จิ่งเหยียนตบหน้าผากตัวเอง โบกหน้าหล่อหลายอย่างร้ายกาจที่สตรีใดมองมาเป็นต้องอ่อนระทวย บัดนี้เปลี่ยนเป็นเหนียวหนำย ก่อนจะหำมทัพเอาไว้อย่างยากลำบาก ด้วยแรงกำลังดุดันของสหายที่ขาดสติ สุรากานี้ฤทธิ์แรงจริงๆ “พอเลยทั้งสองคน ไซ่เรื่องที่พวกเราจะต้องมาทะเลาะกันหรือไม่”

จิ่งลู่ไม่ได้ตอบคำใด พลางยกมือกระซบคอเลื้ออสิเขียวมรกตให้เข้าที่เข้าทาง เขานะหรือคิดจะหลอกล่อนาง...ซีเออร์มากกว่าระมังที่เป็นฝ่ายล่อลวงเขา

“กินเสีย จะได้เลิกบ้า” จิ่งลู่ยื่นโอสถสงบใจให้ชุนจื่อ

จิ่งเหยียนรีบรับมาแทนแล้วกรอกปากสหายทันที แม้อีกฝ่ายจะทำสีหน้า

⁶ ไซ่จื่อ หมายถึง องค์กรชทายาท

งงวยและไม่เข้าใจก็ตาม

ซุนจื่อกลืนไอศถลงไปโดยที่ไม่รู้ว่าคืออะไรด้วยซ้ำ แต่เมื่อจะต่อว่า จึงเหยียน หางตากลับเห็นใครบางคนที่ทำให้เขาสนใจ “ไต่จื่อ? น้องรอง?”

สองพี่น้องหันไปมองตามสายตาของสหาย ก็เห็นองค์รัชทายาทหวีเหวิน หยางจวินกับซือหม่าเนี่ยเจิง

“น้องชายเจ้าเป็นคนของไต่จื่อหรือ?” จึงเหยียนเป็นฝ่ายถามขึ้นมา

“ข้าเองก็เพิ่งรู้” ซุนจื่อขมวดคิ้วขณะมองทั้งสองที่หายไปทางมุมหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องส่วนตัวไม่ต่างจากที่พวกเขาั่งอยู่ แม้จะเป็นห้องส่วนตัว แต่หาได้มีประตูปิดมิดชิด มีเพียงม่านร้อยลูกปัดกันไว้เท่านั้น

“จับตาดูซือหม่าเนี่ยเจิงเอาไว้ เรื่องในวันนี้เป็นไปได้ที่เขาจะไม่แก้แค้นให้ซือหม่าฮู่หลิง” จิ่งลู่อ๋อยขึ้นบ้าง

“อืม...” ซุนจื่อเห็นด้วย แม้น้องรองจะไม่ค่อยพูดค่อยจา แต่ก็รักฮู่หลิงไม่ต่างกับที่เขารักซีเอ๋อร์

“มาเถิด! ตุ่มๆ” จิ่งเหยียนรินสุราให้ทุกคน บรรยากาศอึดอัดเมื่อ ลักครู่จางหายไปแล้ว ยามนี้พวกเขาอยู่ในโรงน้ำชาที่ควรจะสนุกสนานถึงจะ ถูก

จิ่งลู่อับจอกสุรามาดื่มบ้าง ก่อนจะส่งไอศถหลายอย่างให้ซุนจื่อเอาไปให้ซีเอ๋อร์เพราะเขาเป็นห่วงนางไม่น้อยเลย

ซุนจื่อยกจอกที่สหายรินให้ดื่มรวดเดียวหมด พลางครุ่นคิดกับสิ่งที่เห็น เรื่องที่น้องรองเป็นคนขององค์รัชทายาทคงต้องรายงานท่านพ่อด้วย